

Erotic Literature in Translation: Anaïs Nin's Delta of Venus

Jurišić, Patricia

Master's thesis / Diplomski rad

2023

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zadar / Sveučilište u Zadru**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:162:970748>

Rights / Prava: [In copyright](#) / [Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-12-22**

Sveučilište u Zadru
Universitas Studiorum
Jadertina | 1396 | 2002 |

Repository / Repozitorij:

[University of Zadar Institutional Repository](#)

zir.nsk.hr

DIGITALNI AKADEMSKI ARHIVI I REPOZITORIJ

Sveučilište u Zadru

Odjel za anglistiku

Diplomski sveučilišni studij anglistike; smjer: znanstveni (dvopredmetni)

Patricia Jurišić

Erotic Literature in Translation: Anaïs Nin's Delta of Venus

Diplomski rad

Zadar, 2023.

Sveučilište u Zadru

Odjel za anglistiku

Diplomski sveučilišni studij anglistike; smjer: znanstveni (dvopredmetni)

Erotic Literature in Translation: Anaïs Nin's Delta of Venus

Diplomski rad

Student/ica:

Patricia Jurišić

Mentor/ica:

izv. prof. Tomislav Kuzmanović, MFA

Zadar, 2023.

Izjava o akademskoj čestitosti

Ja, **Patricia Jurišić**, ovime izjavljujem da je moj diplomski rad pod naslovom **Erotic Literature in Translation: Anaïs Nin's Delta of Venus** rezultat mojega vlastitog rada, da se temelji na mojim istraživanjima te da se oslanja na izvore i radove navedene u bilješkama i popisu literature. Ni jedan dio mojega rada nije napisan na nedopušten način, odnosno nije prepisan iz necitiranih radova i ne krši bilo čija autorska prava.

Izjavljujem da ni jedan dio ovoga rada nije iskorišten u kojem drugom radu pri bilo kojoj drugoj visokoškolskoj, znanstvenoj, obrazovnoj ili inoj ustanovi.

Sadržaj mojega rada u potpunosti odgovara sadržaju obranjenoga i nakon obrane uređenoga rada.

Zadar, 27. rujna 2023.

Contents

1. Introduction	6
2. Erotic Literature.....	7
2.1. The History of Erotic Literature	7
2.2. Censorship in Erotic Literature	10
2.3. Defining Erotic Literature	13
3. Erotic Literature in Translation	17
3.1. Theories on Translating Erotic Literature	17
3.2. Translatability of Erotic's Semantics and Semiotics.....	20
3.3. Ideological Challenges in Translating Erotic Literature	21
4. Anaïs Nin and Delta of Venus	25
4.1. Anaïs Nin, Delta of Venus	25
4.2. Anaïs Nin and The Collector.....	26
4.3. Anaïs Nin's Literary Style in Delta of Venus	29
4.4. Translating Delta of Venus.....	31
5. Translations	38
5.1. Mađarski avanturist	38
5.2. Mathilde.....	45
5.3. Mallorca.....	57
5.4. Lilith	60
5.5. Marianne.....	66
5.6. Manuel.....	76
6. Conclusion.....	80
6. Bibliographic references	83
Summary	86
Sažetak.....	87

1. Introduction

Throughout history, erotic literature has maintained a rich and provocative presence across various cultures and time periods. Despite the taboo and social unacceptability associated with erotica, people have consistently sought ways to express their innate desires and passions through artistic forms. While erotica deals with natural instincts inherent to all living beings, within the context of societal and political norms, literature, movie and similar mediums, everything related to sexuality has been shrouded in secrecy and prohibited for open discussions since the mid-17th century. Even nowadays, certain conservative cultures distance themselves from such themes, and closed-minded views on sexuality, erotica or pornography can still be found in modern societies. Translators of this genre have played a significant role in broadening awareness of sexuality through various forms of literature, enabling the transition of erotica from one cultural and linguistic canon to another while attempting to resist socially imposed ideologies.

To gain a deeper understanding of the circumstances surrounding the emergence of erotic literature, to precisely define it, and to determine the impact it has on readers, it is essential to rely on the works of scholars such as David Loth, Michel Foucault, Patrick J. Kearney, John Phillips, Frederick Moulton, Johannes Kaminski, and others. They all meticulously delineate the historical development of erotic literature to later differentiate it from pornography.

Discussing censorship in erotic literature leads us to questions about curbing freedom of expression and the various societal norms that have shaped the treatment of erotic literature throughout the years. Censorship has not only influenced the treatment of erotic literature but has also deeply affected the translation of such works. Translators of erotic texts often encounter ideological, cultural, and linguistic challenges stemming from censorship. Therefore, the questions that arise are: Can erotic literary works be translated entirely free from socially

imposed ideological constraints that consciously or unconsciously persist in translators' minds? Equally important is the consideration of whether these translations will be socially acceptable and what that signifies for closed cultures worldwide. What strategies should translators employ when dealing with works of erotic literature?

In an effort to address these questions, this thesis will provide six translations from the collection of erotic short stories, *Delta of Venus: Erotica*, by the author Anaïs Nin, alongside the theoretical frameworks presented by the previously mentioned authors and others. Anaïs Nin's anthology will serve as a case study of Nin's need to adapt her writing style in response to the demands of a collector who desired unfiltered and explicit narratives. Namely, Nin began writing this collection of erotic short stories for a collector primarily due to the financial difficulties she was facing. Over time, Nin's original poetic literary style did not fulfill collector's demands, so he offered her a larger amount of money to make these stories rawer and more frivolous. Therefore, by analyzing Nin's distinctive writing style and the financial motivations involved, this study aims to draw comparisons and distinctions between the author's literary adaptations and the challenges posed by censorship in both translated and original literary works.

2. Erotic Literature

2.1. The History of Erotic Literature

Even though the erotic literature has abundant and obscene history that stretches across cultures and epochs, providing a captivating glimpse into human sexuality and desire, the concept of eroticism itself has intrigued and provoked minds for centuries and has often been subject to rejection and taboos. Despite this, throughout the ages, various civilizations and

authors have ventured into the realm of the erotics, exploring the intricacies of passion, sensuality, and the forbidden.

According to Avery Hunt, the fact that interests in erotics date back to “important antecedents in Ancient Greece and Rome” (10) confirms that people have always sought ways to express their innate desires and passions, often through various forms of art. David Loth emphasizes that among the ancients sex was openly celebrated, both in reading and practice (47). He highlights that ancient Greeks, Romans, and even puritanical Jews wrote without any censorship. The literature that had the most direct impact on our society, however, was derived from the Dionysian festival. Dionysian rituals, prominently featuring the phallus, easily evolved into uninhibited sexual revelries. The songs associated with the Dionysian rites were in harmony with the highly sensual nature of the ceremonies and nowadays, by the standards of contemporary society, they would be considered thoroughly explicit and obscene (Loth 48). Furthermore, he points out that the existence of literature was intertwined with pornography, although it was not previously distinguished as such terminologically (Loth 47).

In *The Use of Pleasure: Volume 2 of the History of Sexuality*, Foucault notes that “Greeks of that epoch accepted certain sexual behaviors much more readily than the Christians of the Middle Ages or the Europeans of the modern period” (36). Moreover, Foucault claims that even at the beginning of the 17th century, society’s approach to sexuality was somewhat open-minded. In other words, there were no regulatory laws or rules under which sexuality and everything related to it needed to be suppressed or punished (Foucault 3). However, as historical periods changed, society’s openness to the concept of erotics and sexuality drastically changed.

In the early 18th century, pornography served a different purpose than its contemporary association with explicit sexual content. Instead of being solely intended to arouse or entertain, it was often used as a means to critique religious and political authorities (Hunt 10). In other

words, sexual content in this context aimed to challenge established norms and power structures.

Under the influence of the Victorian era and the rise of Victorian bourgeoisie, from the late 17th to the early 20th century, the notion of sexual openness underwent spatial confinement. As Foucault states, “sexuality became carefully limited; it moved into the home” (*The History of Sexuality* 3). From that point on, sexuality, in general, began losing its natural and inherent role as an instinct, desire, and ultimately, a part of human nature. Its purpose was reduced to a *minimum*, being deemed acceptable only in the context of procreation (Foucault, *The History of Sexuality* 3). Sexual practices became a matter of intimacy and secrecy between a couple, and only they retained the right to discuss it. In public, any expression of sexuality beyond procreation was considered an obscene act, and sexuality evolved into a societal preoccupation, veiled in censorship. Through the spatial distinction and contrasting of the concept of sexuality in public and private life, sexuality became a taboo and, more than that, the subject of a socially paradoxically silent discourse as potentially harmful to society. Ultimately, viewing the history and development of erotics as a debatably socially acceptable concept is challenging without recognizing the role of human sexuality as a societal determinant of the individual. Ironically, the Victorian era’s suppression of sexuality did not lead to its ultimate eradication; instead, it necessitated the assurance, or rather the creation, of spaces for “illegitimate sexualities” (Foucault, *The History of Sexuality* 4). In this way, brothels and mental asylums became the first refuge, primarily for men, who had to express their natural and innate sexual desires in places that not only were unnatural but also conveyed the opposite message: that everything related to sexuality and its public manifestation in any form was considered sick, punishable, and should be suppressed, labeled as non-existent.

2.2. Censorship in Erotic Literature

Discussing erotic literature without acknowledging the concept of censorship presents a considerable challenge, given its long history of being considered a taboo subject. This realm of exploration naturally leads us to questions about curbing freedom of expression and the various societal norms that have shaped the treatment of erotic literature throughout the ages.

The inevitability of discussing erotic literature without mentioning the concept of censorship is highlighted by the fact that, according to Darling, censorship “must be as old as recorded literature, perhaps even older” (691). Throughout history, many prominent figures in the realms of art, philosophy, and literature, such as Socrates, Galileo, and Milton, had their ideas and writings labeled as dangerous and heretical (Darling 691). Loth emphasizes that the introduction of printing had consequences, both negative and positive, not only for pornographers but for various other groups as well (69). However, approximately a century later, rulers began to recognize the dangers of allowing their subjects unrestricted access to reading materials. This realization led to the implementation of “censorship across Europe in the mid-sixteenth century” (Loth 69). The publication of the Index Librorum Prohibitorum in 1559 by Pope Paul IV marked the beginning of formalized book censorship (Foucault, *The Use of Pleasure* 79). However, this early censorship was not primarily aimed at obscenity but at controlling access to texts deemed threatening to religious or political ideologies (Foucault, *The Use of Pleasure* 78). The seventeenth century marked the beginning of an era of intense repression symbolized by the rise of bourgeois society, an era that continues to some extent even today. According to Kearney, “it was also the century in which erotic and pornographic books began to face troubles with authorities for their own sake” (18). In terms of spoken and written discussions of erotica, this era was characterized by the need to completely suppress conversations about sexuality, to “control its free circulation in speech, to expurgate it from the things that were said, and to extinguish the words that made sexuality excessively apparent”

(Foucault, *History of Sexuality* 17). Kearney also claims that the emphasis should be put on the West and its culture, where it may be assumed that sex was regarded as a more disruptive influence than certain political concepts (18).

Since the introduction of repression in sexual discourse and public behavior, over time, stable social norms emerged, defining “where and when it was not possible to talk about such things; in which circumstances, among which speakers, and within which social relationships” (Foucault, *The History of Sexuality* 18). From the 18th century onwards, society has begun to witness the emergence of a contrasting discursive trend. This trend involved the gradual promotion of discussions regarding sexuality, along with institutional initiatives aimed at facilitating open conversations and the explicit and transparent expression of sexual themes and ideas within society (Foucault, *History of Sexuality* 18). In the 19th and early 20th centuries, censorship efforts in literature were intertwined with broader concerns related to maintaining societal norms (Hunt 132). During this period, works that challenged prevailing moral standards and explored themes of sexuality, desire, and female agency were suppressed (Hunt 132). Potter also supports this, highlighting that in the late nineteenth and early twentieth centuries, strict anti-obscenity regulations were implemented in both Britain and the United States, resulting in a highly regulated publishing environment (24). Almost every modernist writer faced some form of censorship, and it was not limited to legal authorities like judges or police officers; individuals like “printers, publishers, postmen, vice crusaders, and circulating libraries” also played significant roles in censoring modernist literature (Potter 24). For instance, the censorship of D. H. Lawrence’s novel, *Lady Chatterley’s Lover*, exemplifies an essential case of literary suppression. While its initial controversies revolved around obscenity, explicit language, and its sexually charged content, classicist Mary Beard argues that the underlying motive behind its censorship was a deep apprehension toward societal transformation (128). In the context of a post-World War I society characterized by evolving sexual norms and shifting

class dynamics, the portrayal of Lady Chatterley's affair with a working-class man within the novel directly challenged established social hierarchies and traditional values. It encapsulated themes of personal liberation and sexual exploration. In addition to the journey of sexuality, taboos, and censorship through the rocky path to societal openness regarding these concepts, in the context of literature during periods of repression and beyond, it was not only society and politics that dictated the community's attitude toward obscene themes and concepts (Beard 128).

In the past, as today, for a literary work to be published, it often had to pass through the censorious scissors of publishing houses. With the aim of turning sex into a profitable venture that would cater to the demands and needs of society, Gertzman highlights that "publishers of erotica and the moralists who attacked them during the early twentieth century had (as they continue to have) a subtle symbiotic relationship" (1). In other words, publishing houses were, in a way, both promoters and opponents of erotic literature. On one hand, they encouraged readers to explore sexuality in their works, while on the other hand, they suggested that an excessive obsession with sex was morally questionable. A more common scenario implied a complete ban on publishing such works because "publishers and booksellers could have risked arrest for distributing obscene and indecent materials" that were in line with the political laws of society (Gertzman 3).

The change in people's awareness and understanding of the concept of censorship and taboo throughout history, both religious and sexual, is evident in the fact that in the past censorship as a concept was neither widely discussed nor written about. According to Müller, "literature on censorship published in the last two decades or so is characterized by more diversity" (1). Consequently, a significant increase in the number of publications addressing censorship has been published. As Darling emphasizes, "censorship is an old story, but it seems always to be a new one too" (691). Despite the modernization of the era, the penetration of

liberalism into many areas of society and communities, the changing social and political norms, although weakened; contemporary censorship still persists. However, in contemporary Western societies, the accessibility of erotica is paramount, facilitated by online platforms and the growing market for vintage works of this genre. This transformation toward greater freedom in engaging with erotica and openly discussing all types of suppression is a noteworthy development, signifying a shift away from the adverse consequences associated with censorship.

2.3. Defining Erotic Literature

Erotics, with its multifaceted nature, first and foremost intertwines with society's shifting norms and perceptions of sexuality. In contemporary discourse, terms like sexuality, erotics and pornography are frequently used interchangeably. However, subtle yet crucial distinctions among these concepts exist and are essential not only for understanding the diverse dimensions of human expression, but also for understanding how they interrelate while maintaining their unique identities. The discussions surrounding the differentiation between erotics and pornography are complex and extensive, emphasizing that erotics is approached from a distinct perspective compared to pornography. Scholars widely concur on the challenge of precisely defining either pornography or erotics.

The first indications that it is not possible to approach the definition of these two terms equally can be found in Frederick Moulton's review of the history of erotic literature, in which he argues that "the history of erotic representation is largely unwritten, partly because such a project tends to be a history of pornography" (18).

In other words, pornography may appear to have clear, direct, and harsh meanings, which are often associated with promoting established misogynistic and patriarchal power dynamics and gender ideologies (Moulton 18). There is a need to move away from confining

the entire history of erotic literature within the narrow framework of pornography because “not all explicit representation of sexual activity can be meaningfully defined as pornographic” (Moulton 18). More precisely, what Moulton insists on is that it is crucial to take into account the time period of the emergence of pornography, which is “too historically and generically specific a term to be of much use in a discussion of the early modern period” (18). Hunt distinguishes between erotics and pornography by placing them chronologically and geographically in specific contexts of origin and existence.

Although desire, sensuality, eroticism and even the explicit depiction of sexual organs can be found in many, if not all, times and places, pornography as a legal and artistic category seems to be an especially Western idea with a specific chronology and geography. (Hunt 10)

According to Campbell, studying the origins of words may offer an initial step toward reaching a common understanding and delving into the historical roots of these concepts can provide us with valuable insights (2). The Greek term *pornographoi* (“porno” and “graphoi”: “whore-painters”) was used to refer to ancient erotic frescos (Moulton 5). Starting from the etymological meaning of the word, it is clear that the first basic and distinguishing characteristic of pornography compared to erotics is its highly expressed visual nature. The concept of *erotic* also has Greek roots, originating from *Eros*, the god of sexual love, later transformed into the Roman *Cupid*, known for love and desire, often symbolized by his love-inducing arrows. From an etymological standpoint, the difference between pornography and erotica is quite evident: “it lies in the contrast between sex and love, the physical and emotional” (Campbell 2).

Another essential characteristic that allows setting up clear boundaries between what is actually erotics and pornography relates to the explicit nature of pornography, which is subject solely to the influence of an individual’s subjective perception due to its raw directness. It is precisely this subjective impression that an individual considers either attractive or repulsive in

pornography, impression in which individuals “recognize themselves in its image or find thrilling, even if the thrill may be less about sex than about power” (Phillips 2). In an attempt to achieve consensus on what constitutes erotics and pornography, Phillips looks for differences in the individual’s intent when reaching for erotic or pornographic literature (9).

Reading pornographic literature is born out of a desire which is not simply the desire to read. Although that desire is reinforced by the very act of reading, it cannot be satisfied. Erotic works lay bare the effects of reading, and of that intention that the writing of fiction bears in itself, to produce imaginary objects that present themselves and act as if they were real. (Phillips 9)

An individual intentionally turns to pornographic content, whether written or visual, often driven by internal desires, interests, or desires that can be of a sexual or other nature/source. Erotic works, on the other hand, act more as stimuli, creating feelings and intentions that predominantly leave a subjective effect on the individual and enable the creation of imaginary impressions. It is indeed challenging to provide a clear definition of erotic literature, as Kearney believes, who emphasizes that “of the several words used to describe the representation of sexuality in literature, erotica, is the most difficult to define” (7). He sees erotics as a “matter of intent of the authors and publishers”, who aimed to offer readers some form of sexual arousal through their content (7). Pornography, as such, abounds with its recurring features such as “erotic themes, violence, travel to exotic places, and the extended use of colloquial, even vulgar language” (Phillips 2). Therefore, for Phillips, the subversive nature of pornographic material lies in its ability to blur the lines between different genres and cultures, thereby questioning societal norms and cultural biases (2).

Overall, although it is challenging to provide a precise definition of erotic literature, it is characterized by a range of features that distinguish it from pornographic literature. Very often, erotics and pornography are used in the same context, but the explicitness or implicitness

of the content, the intent with which the reader approaches such content, and the social circumstances and restrictions have naturally and independently imposed boundaries between these two concepts. In the past as well as today, “one person’s erotics is another person’s filth, while to a third reader, it barely seems erotic at all”, and the subjectivity of impressions and reactions to texts of erotic or pornographic content solely depends on the individual’s experience, intentions, and goals for whom such content serves as a mirror of themselves (Moulton 5).

3. Erotic Literature in Translation

3.1. Theories on Translating Erotic Literature

In an attempt to achieve consensus on defining erotic literature and to clearly delineate its differences compared to pornographic literature, many authors have highlighted the specific characteristics of these concepts. It is transparently defined that these are highly intricate forms of literature that also require a special approach in translation. Nonetheless, when translating erotic texts, it is crucial to pay attention to the synergy between sexuality, translation, and the cultural impact of sexuality on the translation ideology.

West, in his work, emphasizes the importance of recognizing the complex connection between erotics and linguistics because, according to him, the translation process involves intensive reading and delving into the words of the original text, which is always “construed as the longing for a full understanding of another’s speech” (2). The translator’s need to approach the text with complete emotional, psychological, and physical dedication is actually a turning point because it signifies an absolute engagement led by the desire for knowledge (West 3). West equates the translation process, characterized by passion and a thirst for knowledge, with erotics. Kaminski takes the concept of translating erotic literature a step further by dividing it into three phases: *the narrative*, *authorship*, and *linguistic* levels (2). Furthermore, it implies that at the narrative level, it involves bringing images to life through actions. From an authorship perspective, it is about symbolically transforming ideas, visuals, and scenarios into written words. At the linguistic level, it signifies the precise alignment of words, which captivates readers and fosters a deep appreciation for a foreign text (Kaminski 2). The linguistic perspective of translating erotic literature is intertwined with cultural differences and references between the source and target languages or texts. In translating erotic literature, linguistics goes beyond the mere use of terminological and cultural equivalents, placing much greater emphasis

on the impression the text leaves on the reader and the feelings and desires it arouses – the erotic impression that the translator creates. While such a translational approach to erotic works may signify unfaithfulness to the original text and “foreignization” in finding adequate cultural and linguistic replacements in the target text, it can also signify faithfulness to the erotic aura that is to be transferred from the source to the target text (Venuti 20).

In that light, Boulanger contends that the translation of erotic literature aims to elicit pleasure, but this specific type of translation is deeply rooted in culture. It involves deciphering and transposing the cultural nuances of the source text into the target one, and this process is distinct for every linguistic and cultural context (43). The fact that erotic translations extend beyond a purely linguistic endeavor is also emphasized by Bauer, who states that translation is a *dynamic process* through which notions are generated and conveyed, in a form of *cultural negotiation* (2).

Of course, while in the translation of erotic literature it is essential to achieve an equal transfer of feelings of pleasure from the source text (ST) to the target text (TT), attention must also be paid to erotic expressions and vocabulary, which also vary in every culture. In the same way “as there are proper erotic practices, there is a proper transmission of them” (Cryle 86-87). West, in his work, highlights George Steiner, whom he considers a prominent figure in the realm of erotic literature in translation. According to West, Steiner “eroticizes the relationship between translator and text”, relying on his four-part model of translation (West 19). Steiner underscores the idea that every communication between two human beings is, in some way, sexual because it occurs between two sexual beings; “Eros and language mesh at every point. Intercourse and discourse, copula and copulation, are sub-classes of the dominant fact of communication” (West 19). Guided by the theory that sexuality and all forms of communication are interconnected, Steiner established his four-step model of translation: *initiative trust*, *invasion*, *naturalization*, and *restitution* (Steiner 39). They encompass the translator’s first

trustful encounter with the text, the invasive approach to comprehending the text and its passionate nature, integration of the foreign text into the translator's own style, and the act of restitution, mirroring reconciliation in relationships by preserving some of the original uniqueness (Steiner 39). These references collectively delve into the intricate art of translation, drawing parallels with the dynamics of human relationships.

Similar to Steiner, Bataille also draws some theories on translating eroticism. Bataille's central argument is that even though we typically perceive life as fragmented and dispersed, we strive for continuity, finding these expressions in both sexual and mystical junctions (West 19). It could be said that, in a way, human beings feel complete because the very sense of sexuality and the emotions associated with it make them feel every part of themselves intensely, both psychologically and physically. What connects Steiner's and Bataille's theories is the understanding that people are sexual beings who, in moments of communication, whether in ordinary conversation or translation, seek connection and want to feel fulfilled. Bataille emphasizes that both erotics and translations aim to discover a fundamental link in human expression hidden within the diversity of languages. More precisely, Bataille's theory can be related to Steiner's second step in the translation model, namely, invasion.

In some sense, translation does destroy the self-contained character of the original text, as it is now supplemented by a sort of replica and may potentially replace the original for readers in the target language. (West 20)

Every translation, including erotic literature, disrupts the nature of the original source text as it introduces a replica that may replace the original for readers in the target language. Similarly, translation of erotic literature goes beyond linguistic accuracy, involving a profound understanding of cultural nuances. It parallels the dynamics of human relationships and communication, emphasizing the interconnectedness of sexuality and translation.

3.2. Translatability of Erotic's Semantics and Semiotics

The process of transferring a text from the source text to the target text, actually from one culture to another, is a process that requires delving into various aspects and circumstances surrounding both the creation of the original text and the translation. One of the fundamental challenges for translators is to adapt the target text to the source text on a semiotic, semantic, and syntactic level. In erotic literature, this takes on a new dimension because the primary translational goal in this genre is to translate or convey to the reader not what is directly written but what can be *read between the lines*.

However, in the translation of erotic literature, one thing stands out as particularly challenging, as highlighted by Di Folco, and that is the decision about whether to translate erotic words as they are in the text, vulgar and literal (17). Moreover, every language may not have an equivalent for all types of erotic expressions, and if it does, it can be limiting in some way, as it may either be censored or overly vulgar. In that light, Toury emphasizes how translators sometimes make the “observation that something is missing in the target culture, something that should be there and already exists elsewhere” (20-21). According to Steiner’s theory of the natural existence of erotic communication, where “sex is a profoundly semantic act” (40), it could be argued that only sexual expression should be natural or is natural to every human being. Therefore, the translator’s decision highlighted by Di Folco should be clear: vulgar expressions are translated as they are.

Furthermore, when translating erotic vocabulary, Santaemilia also argues that it is not a straightforward task of finding equivalent words “but rather a pragmatic and emotive challenge” (244). He also adds that when approaching the translation of works with erotic themes, translators often apply socially ingrained conservative norms and are subject to self-censorship of the original text. This issue is particularly relevant in situations where the source text and

target text belong to different cultures in terms of the social, political frameworks, and the degree of openness when verbalizing erotic concepts and themes.

Apart from the semantic challenges of translating erotic texts, due to the goal of translating and interpreting the *unsaid*, many authors have emphasized the semiotic importance of erotics that translators must primarily consider. Kaminski argues that for erotic texts, “it introduces non-verbal entities as codes of communication in addition to language and scripture” (78). Kaminski emphasizes how Luhmann presents erotic situations of “uncomfortable communication” as fertile ground for using various non-verbal signs and codes to highlight what is ‘implied’ but not spoken in direct communication (Kaminski 84-85). In this way, the subjectivity and individualism of erotica come to life in the text because these unspoken signs and codes, like empty spaces, allow each reader to experience the erotic encounter in their own unique way. Barthes suggests that when reading erotic literature, the reader transcends societal norms and divisions, and even their own constructed identity, embracing every concept and idea without prejudice (3). In other words, this means that “in the deconstruction of that culture, one enjoys the consistency of their selfhood (that in their pleasure)” (Barthes 13). Analyzing the symbols within erotic literature, whether overt or subtle, along with the impressions they create when reading, reveals a collection of codes and symbols that stimulate our desires. Therefore, in erotic literature, the signs serve as stand-ins for genuine desires, and it is the author’s responsibility to convey these desires indirectly through the use of suggestive symbols rather than explicit descriptions.

3.3. Ideological Challenges in Translating Erotic Literature

In various historical contexts, translators typically create text adaptations which tend to be acceptable both at personal and social level. This is exemplified through the translation of profanities and sexually explicit language, which are generally influenced by specific historical

and political context. Therefore, the translation of could be seen as an arena marked by personal challenges, ethical and moral conflicts, and religious or ideological debates.

Santaemilia states that “eliminating sexual terms – or even intensifying them – in translation does usually betray the translator’s personal attitude towards human sexual behavior(s) and their verbalization” (227). Every translator approaches a text with a set of ingrained and learned norms which are considered socially, politically, or ideologically acceptable. The erotic literature belongs to the category of topics that have long been subjected to censorship and is still approached with caution in some cultures around the world. Translators consciously or unconsciously shape the target text according to their own ideologies. Lefevere states that, regardless of their outward appearance, all translations are shaped by a certain ideological framework (8). Rewriters adjust and modify the source text to a certain degree, typically to “make them fit in with the dominant or one of the dominant ideological and theological currents of their time” (Lefevere 8).

The most common trait of the translator’s ideological influence on the text is self-censorship. Even though the self-censorship is unconsciously carried out and problematic to detect, Santaemilia argues that it mostly stems from areas of “religious beliefs, moral attitudes, or personal ethics” (227). Toledano Buendia states that translation has the capacity to diminish, soften, and finally mechanize sexual references, altering their tone and character in the process and thus sheds light on the ideological influence of translator’s decisions in the context of erotic literature (54). Kaminski agrees that “translation has long been framed, implicitly or explicitly, as an ethical gesture” (13). Namely, the translators are unconsciously influenced by the aforementioned established rules and norms regardless of their responsibility to faithfully transfer the erotic text from one canon to another. Moreover, Kaminski claims that translators cannot avoid being treated as ethical subjects too (13). Susan Sontag provides an insight into another perspective on the ethical act of a translator, which is overwhelmingly positive; she

considers such a type of translation an “ethical workout” (157). Furthermore, the author believes that translations are extremely humanistic activities and states that the ethical act is very beneficial for the text, the translator, and even literature itself.

Translation is intended to make better known what deserves to be better known – because it is improving, deepening, exalting; because it is an indispensable legacy from the past; because it is a contribution to knowledge, sacred or other. (Sontag 158)

Kaminski detects a problem in Sontag’s approach when it comes to works of erotic literature. For instance, he mentions Marquis de Sade’s *The 120 Days of Sodom* as an example of a literary work that presents ethical problems in translation. *The 120 Days of Sodom* is a notorious and highly controversial novel written in 1785, and even nowadays, it stands as a shocking exploration of extreme sexual depravity and cruelty (13). In other words, this obscene novel pushes the boundaries of both literature and morality. Therefore, Kaminski analyzes whether we can apply Sontag’s approach to such an obscene work and should it be regarded as an “ethical workout” (13). A literary work that promotes sexual violence, rape, and murder is difficult to classify as an indisputable legacy from the past, and it is even more challenging to view it as an inspirational work that deepens the reader’s perspectives in a positive way.

However, if we return to the beginning and the mere understanding of the concepts of sexuality and eroticism, which are natural to every human being, it is necessary to objectively assess the broader picture of such themes. Although Sade’s controversial literary work is appalling, it may lead to broadening the reader’s knowledge and perspective on such obscene themes. Consequently, as repugnant as it may be, this type of literature can still become widely accepted by readers who find enjoyment in absorbing such works. Such a work could be a significant contribution to society because, despite censorship, it confirms that even in the 18th century, life, writing, and existence revolved around such themes – perhaps even more liberally

than in certain cultures today. What is more, Sade's work might have been addressed to both open and narrow-minded individuals who could have identified themselves with some parts of the text. On the other hand, when translating such erotic, or as in Sade's case, pornographic text, the translator should determine the primary purpose of such a literary work and the impression it leaves on the readers. Finally, they should be aware of their ethical norms and, through translation, remain neutral in order to leave the decision on the moral lesson of such a text to the reader.

4. Anaïs Nin and Delta of Venus

4.1. Anaïs Nin, Delta of Venus

Anaïs Nin was an avant-garde author born in 1903 in France and brought to New York by her mother and two brothers eleven years later (Encyclopædia Britannica). At that time, her father, a Spanish pianist and composer, ceased to be a presence in their lives, and she began keeping her childhood diary under the name of Linotte. Later, it was revealed that this diary was, in fact, a kind of personal letter to her father, who had sexually abused her throughout her childhood, which inspired Nin in her incestuous stories. Anaïs Nin gained literary recognition primarily through her eight published personal diaries.

Nin's lifelong journey as an artist began with a deep-seated passion for creativity and literature, fostered by her early exposure to bohemian influences and her voracious appetite for reading her father's books. Writing her diaries, she found solace as she poured her thoughts, dreams, and philosophical reflections into them. Given that her diaries followed the avant-garde and openness of her bohemian life, reactions to the publication of her diaries were mixed; both enthusiasm and shock simultaneously. In the 1930s, Anaïs co-founded Siana Editions with fellow writers, striving to publish their works independently (Rippl 1750). Despite her initial struggles to find publishers for her books in the United States, Nin eventually gained recognition. Her diary, an intimate exploration of her life, thoughts, and relationships, became her most celebrated work, reflecting her dedication to self-exploration and artistic expression (Encyclopædia Britannica).

Her life path was quite turbulent, so after her education, she returned to Paris and then came back to New York at the beginning of World War II (Encyclopædia Britannica). Her life took a transformative turn when she published her first work, *D. H. Lawrence: An Unprofessional Study*, in 1932 and met Henry Miller. When Nin returned to New York City at

the start of WWII, she independently funded the printing and publication of her novels and short stories. While critical acclaim was scarce, her works found admiration among numerous prominent literary figures of that era (Encyclopædia Britannica).

In addition to her diaries, collections of short erotic stories published posthumously brought her great popularity. One of them, *Delta of Venus*, is the focus of this thesis. Moreover, the literary style of Nin's diaries influenced the Nin's creation of *The Delta of Venus* collection of erotic short stories. This collection was written in 1940 and posthumously published in 1977. When speaking of influence, we primarily refer to the format and topics, as Nin predominantly wrote in the form of short erotic stories, which closely resemble her diary writing. Nin herself commented this in the preface of *Delta of Venus*, where she stated: "I felt I did not want to give anything genuine and decided to create a mixture of stories I had heard and inventions, pretending they were from the diary of a woman" (2).

This statement not only signifies the extent of the influence of her diaries and her personal experiences but also serves as an introduction to her writing style. By using the expression *diary of a woman* (*Delta of Venus* 9), she distances herself from any intrusion of the male perspective on sexuality while subtly alluding to feminine sensuality, even the innocence of documenting her daily life. The preface she crafted as an introduction to *Delta of Venus* consists of excerpts from her diaries in which she meticulously and deeply recorded her life, the circumstances that drove her to begin documenting erotica, and the conditions under which she wrote *Delta of Venus*.

4.2. Anaïs Nin and The Collector

The preface to *Delta of Venus* provides a thorough explanation of the origins and circumstances surrounding the writing of this collection of short erotic stories. Anaïs Nin did not embark on writing this collection out of personal satisfaction but rather as a means to earn

money by writing it for an anonymous collector. In her relationship with Henry Miller, also a writer, Nin learned one day that a “book collector had offered Henry Miller a hundred dollars a month to write erotic stories” (*Delta of Venus* 7). Despite initial hesitation due to his dislike of writing on demand, Miller eventually accepted the offer and began writing erotic stories for a dollar per page.

After some time, Miller asked Nin to assist him in writing for the collector. Nin, who was primarily writing poetry at the time, agreed due to financial constraints. She immersed herself in the study of the *Kamasutra* and questioned her friends about their wildest sexual experiences until she wrote the first story, “The Hungarian Adventurer”. Since the collector remained anonymous, their communication was limited to telephone conversations in which he provided feedback on the written stories. Nin soon encountered her first conflict of interest when the collector instructed her over the phone to “leave out poetry and concentrate on sex” (*Delta of Venus* 9). Specifically, this referred to the story “The Hungarian Adventurer”, in which Nin had excessively described the Baron with exaggerated epithets of grace and charm, reflecting her own femininity that she wished to preserve in her writing, regardless of the erotic nature. Desperate for money, Nin delved into further research, invention, and exploration of everything related to erotica to provide the collector with a rawer text. He repeatedly asked her for “less poetry and to be specific” (Nin, *Delta of Venus* 9). This infuriated Nin because she began to realize that, due to her financial struggles, she was forced to deliver texts with raw, stripped-down descriptions, what she referred to as “clinical descriptions” (*Delta of Venus* 10).

Moreover, in the preface, she emphasized that the collector’s relentless focus on the physical acts, devoid of their emotional essence, was driving passion away. She started to resent him because he nearly pushed her to reject her own source of desire, which was poetics. Finally,

Nin decided to write an open letter to the collector, a sort of manifesto, in which she expressed her disdain for him and his attempt to reduce erotics to pure, male, frivolous pornography:

Dear Collector: We hate you. Sex loses all its power and magic when it becomes explicit, mechanical, overdone, when it becomes a mechanistic obsession. It becomes a bore. You have taught us more than anyone I know how wrong it is not to mix it with emotion, hunger, desire, lust, whims, caprices, personal ties, deeper relationships that change its color, flavor, rhythms, intensities. (*Delta of Venus* 13)

In this letter, Nin criticizes the collector for reducing sex to a monotonous and tedious exercise, emphasizing the importance of mixing it with emotions, desires, and personal connections to give it depth and richness. With this passage, Nin highlights her belief that sex is not merely a physical act but an intricate interplay of emotions and human connections.

It could be said that through this story about the circumstances of writing *Delta of Venus* and the collector's attempt to influence her writing style, Nin revealed how challenging it is for a woman to break into a literary world that is predominantly male dominated. She realized that for centuries, "there had been only one model for this literary genre – the writing of men" (*Delta of Venus* 15). In her case, throughout the entire collection, although the intensity of romanticizing decreases as the stories progress, Nin managed to retain her poetics and feminine style. This demonstrated how women find it difficult, if not impossible, to separate the act of sex from their emotions. In summary, by defining the concepts of erotica and pornography, Nin essentially wanted to write and did write erotics because all fifteen stories in the collection, even though openly focused on the theme of sex, elevate her sexual expression to an artistic level.

4.3. Anaïs Nin's Literary Style in *Delta of Venus*

Nin's resistance to the collector was, in fact, a struggle to preserve her feminine voice and feminine self in the realm of erotic literature, which was predominantly male dominated. One of the most significant characteristics of her writing style is its poetic nature, which is directly related to the feminine qualities of emotion and sensuality. Nalbatian points out that "she talks about sex in ways that make erotic engagement difficult" (164). Indeed, it could be observed that the clash between the collector's demands and Nin's aphrodisiac poetry actually led to the creation of erotic literature that deviates significantly from certain erotic standards.

Erotic literature is a genre that stimulates arousal and excitement without direct visual or textual forms, offering textual forms that are full of voids, subject to the reader's subjective interpretation. On one hand, the collection of stories resembles pornographic content in the detail of certain explicit scenes. On the other hand, Nin's metaphorical expressions and poetry create a balance that transcends excessive eroticism. Her erotic literature pioneers a unique female perspective on sexuality that avoids portraying women solely as victims or seductresses. Instead, with women primarily as protagonists in her stories, she portrays them with respect, acknowledging their agency and choices in her narratives. In a way, *Delta of Venus* serves as Nin's manifesto on femininity and selfhood.

Although some stories were borrowed from her bohemian friends, she often blends in her own experiences, embellishing them with powerful sexual symbolism. She employs descriptive language that engages the senses to depict sensuality, which is her most captivating and unique technique. For instance, in the story "Lilith", Nin uses descriptions that, taken out of context, wouldn't be immediately associated with erotic text: "her hair grew electric, her face more vivid, her eyes like lightning, her body restless and jerky like a racehorse's" (*Delta of Venus* 49). In the preface, she characterizes men's language "as inadequate for the mysteries of women's sensuality, claiming that the language of sex has yet to be invented" (*Delta of Venus*

11). She insists on creating vocabulary that will express the nuances of sexual language and the realm of sensory experiences.

In addition to the themes of feminism and selfhood, Nin explores taboos and sexual diversities, which were absolutely avant-garde for her time, such as the use of blow-up dolls or Kegel balls. As previously mentioned, women are mostly the protagonists of her stories. According to Nalbatian, “if there is a typical theme to be spotted in *Delta of Venus*, it might be that of the woman fostering, sometimes successfully and sometimes not, an inhibited, awkward lover” (172). *Delta of Venus* is composed of individual, diary-like stories, each presenting a short, fleeting erotic moment with a self-contained unit. While most stories are unrelated, as Nin explores various taboo topics, occasionally, characters may reappear, such as the Baron in “The Hungarian Adventurer” and “Mathilde”.

The poetic quality of her expression is not only driven by her struggle for feminism and selfhood but also by the atmosphere she creates in her stories using intriguing concepts that are somehow connected to erotica. For instance, in her story “Mallorca”, with the description “walking thus and dreaming and watching the effects of the moon on the sea, the soft lapping of the waves at her feet, she came to a hidden cove” (48), Nin creates a special atmosphere, highly romanticized, almost surreal or magical. That it also one typical feature of her writing and adequately suits her poetry. Her poetry language abounds with imageries of nature instead of clinical vocabulary; she often mentions words such as *jungle*, *bud*, *flower*, *camellias*. Precisely, Nin uses various types of flowers and its parts to refer to male or female sex. In this way, Nin actually constructs erotics. She does not use explicit terms for male and female genitalia but, by comparing them to elements from nature, allows readers to perceive them subjectively. Nin, in a way, foreignizes her approach to writing erotic literature, breaking free from what her audience had been accustomed to. She foreignizes her text through her feminine sensuality and resists adapting to the frivolity and rawness of erotic expression. Additionally,

Nin foreignizes her text by integrating French words and phrases into the English text, thereby retaining the influence of her French roots. She distinguishes these French elements by presenting them in italics, as seen with words like *tête-à-têtes* in “The Hungarian Adventurer”, which means a private conversation between two people. For her, this may symbolize leaving traces of her identity, serving as a sign that she was the author.

As previously mentioned, Nin’s vocabulary inherently possesses a poetic quality, avoiding the coarseness of hardcore pornography. What enhances her poetic style is the subtle use of symbolism, such as her choice of names for women in her stories. In the story “Lilith”, where a sexually cold woman is portrayed, the name Lilith stands for a female demon, a figure in “rabbinic legend who was Adam’s first wife, supplanted by Eve, and became an evil spirit” (Merriam-Webster). The story “Marianne”, which reflects on the life of a young woman seeking sexual freedom in her lust for her lover, employs the symbolic use of the name Marianne to represent a “female figure personifying the French republic after the Revolution”, often known as the Goddess of Liberty. In conclusion, through her unique writing style, Nin challenges the conventions of the genre, infusing it with poetic depth and sensuality. Her resistance to the demands of the collector resulted in a body of works that defy traditional erotic standards. Nin’s literature stands out for infusing the genre with poetic beauty and introducing a unique perspective on female sexuality and selfhood.

4.4. Translating Delta of Venus

As mentioned in the previous chapters, when encountering any form of literature, translators face various challenges, whether they are terminological, ideological, or cultural in nature. In the context of translating erotic literature, there is a particular emphasis on translating the aura of eroticism, which often isn’t explicitly stated but can be inferred from atmospheric voids. These voids are the foundation of creating feelings of pleasure and arousal. Therefore,

the primary goal of translating these stories was to recreate that feeling while striving not to diverge too far from the original text. In the context of translating erotica, this primarily relies on the ideological stance and influence of the translator, making it essential to find a balance between censoring or exaggerating erotic concepts, phrases, or scenes. This thesis consists of six translations of stories from the collection *Delta of Venus*: “The Hungarian Adventurer”, “Mathilde”, “Mallorca”, “Lilith”, “Marianne”, and “Manuel”, and each presented its unique challenges for the translator.

Nin created a distinctive writing style that was, above all, highly poetic, often seen in her texts through the use of metonymy and floral metaphors for male and female sexual organs. In the translations, this style has been retained, and such descriptions have been faithfully conveyed in the target text.

Table 1. Excerpts from short story “The Hungarian Adventurer”

Source text	Target text
Her sex was like a giant hothouse flower.	Vulva joj je nalikovala ogromnom cvijetu iz staklenika.
blood-red camelias	krvavocrvenih kamelija
opening the sex like a bud	poput pupoljka rastvarao
fine-skinned core of the flower	bljeđi, nježniji tučak cvijeta

Nevertheless, as she opposed the collector's efforts to distort her writing style, which was focused on sensory experiences and avoided explicit sexual language, Nin consistently refrained from employing explicit or cruder terms to refer to male and female genitalia. Besides preferring to describe them with floral or animal motifs, Nin never used words like *dick*, *cock*, *pussy* or *cunt* and similar terms for genitalia. Instead, she exclusively used *sex* or *vulva* for

female genitalia and *sex* or *penis* for male genitalia. In the context of translation, this posed a challenging task. In the Croatian language, the word ‘sex’ is never used to refer to genitalia but solely for the sexual act. Nin’s choice of words considerably neutralized other more direct terms for male and female genitalia, which was quite challenging to achieve in translation into Croatian.

Culturally and even terminologically, the Croatian language abounds in terms for male and female sexual organs. However, in Croatian, there seems to be no sufficiently neutral term for genitalia. For example, terms for female genitalia like *vagina*, *vulva*, *stidnica* which could replace Nin’s word *sex*, sound too scientific, biological, and not erotic at all. The same applies to male genital terms like *penis*. On the other hand, expressions for female genitalia like *pička* and *pizda* as well as for male like *kurac*, *kita*, *alatka* are too explicit, vulgar, and repulsive. Using them would actually mean approaching the collector’s ideas and abandoning Nin’s concept of the poetics of sexuality. Ultimately, the translator’s decision was to replace the word *sex* with *spolovilo* in general (genitalia) and, depending on the context of the situation and scene, vary in choosing the terms *penis* and *vulva* for male and female genitalia.

Table 2. Excerpts from short stories “Manuel”, “Marianne”, “Mallorca”, and “Mathilde”.

Source text	Target text
Manuel continued to shake his penis like a pot of gold under her eyes, and saliva came to his mouth.	Dok je to govorila, Manuel bi pred njenim očima tresao svoj penis poput čupa sa zlatom, a usta bi mu počela sliniti.
His sex had an almost imperceptible quiver.	Njegovo je spolovilo gotovo neprimjetno drhtalo.
With the constant motion he could not really take her, but his penis touched her over and	Uz neprestane pokrete nije je mogao uistinu uzeti, ali njegov ju je penis iznova doticao na

over again in the most vulnerable tip of her sex, and Maria was losing her strength.	najranjivijem vrhu njene vulve i Maria je gubila snagu.
She offered her sex to him but he would not have it.	Ona mu je ponudila svoje spolovilo, ali on je nije htio.

The decision to use the terms *spolovilo* (genitalia) or *vulva*, and *spolovilo* or *penis* in the translation depended on the explicitness of the situation. If there was a contextual detachment from male or female genitalia, meaning that there was no engagement in the usual sexual intercourse or oral sex, the target text would use the term *spolovilo* for both male and female genitalia. If a sexual scene or some form of foreplay was described, creating erotic arousal, then the translator's choice would be to use the words *penis* or *vulva*, terms that specifically define gender in the Croatian language.

Another translation challenge in these erotic stories was the use of French expressions that Nin carefully preserved in her texts because they signified her exoticism and origin. The French phrase *tête-à-têtes* (Collins Dictionary) from the story "The Hungarian Adventurer", which refers to a private conversation between two people, as well as the French term *boudoir* (Collins Dictionary) from the story "Mathilde", were left in their original French form in the target text. In that way Nin's touch of France in the texts was respected and preserved.

In addition to the poetics of Nin's writing, another characteristic is the uninterrupted flow of thoughts, which is occasionally highlighted in the texts through long sentences and repetitions. The translator's decision was to retain both aspects in the target text because, given that it's erotic literature, in certain sexual scenes, it intensifies the action leading to its climax.

Table 3. Excerpt from the short story "Mathilde"

Source text	Target text
-------------	-------------

How delicately he touched it, she thought, how he held the vulva between his fingers, as if he were touching velvet.	Kako li ju je samo pažljivo dodirivao, pomislila je, kako li je samo držao vulvu među svojim prstima, kao da dodiruje baršun.
--	---

Furthermore, the poetic nature of Nin's style is rich in phrases like "how pleasurable was the feeling of utter abandon!" (*Delta of Venus* 29). These phrases, along with the repetition of words from end to beginning and the structure of long sentences, exemplify her unique style. Moreover, these characteristics are hallmarks of her erotic style, which Nin promoted as distinct from pornographic content, as they reflect femininity and the typical, even exaggerated, delight of women in moments of pleasure or surprise. In addition to retaining these exalted expressions, one of the translation strategies was to use archaic expressions in the Croatian language, which add depth and complexity to the text. These are words or phrases that were once common but have become obsolete or replaced by more modern language over time. For example, instead of directly translating and using the modern word *krevet* (bed), the word *postelja* (bedstead) was used. Similarly, for the word *napaljen* (excited) in a sexual context, the translator opted for a word *uzbuđen* (aroused). Especially interesting was the case of the Croatian word *obljubiti* which stands for an archaism of the word *silovati* (to rape someone). Integrating such terms into the translation creates a sense of temporal distance, as the text was originally written in 1940, adding authenticity to Nin's expression. Of course, using archaisms in translation can be challenging, as excessive use could make the target text incomprehensible or even comical. Since the target text belongs to the modern era, one could argue whether an archaic type of translation, with syntactically incorrect word arrangements, an approach that could make the original text seem outdated and its eroticism somewhat exaggerated, if not comical, is appropriate. However, considering that the translator's focus is to preserve Nin's unique writing style, which is characterized by various specificities, the goal of the translation was to transfer that expression to the modern era.

The final point in the analysis of this translation emphasizes the translation of contexts and situations that were considered scandalous in Nin's time, and still are today, such as incestuous scenes in "The Hungarian Adventurer" when the Baron describes erotic situations with his daughters and son. Translating such scandalous scenes primarily requires a balanced approach that takes into account ethical, cultural, and linguistic aspects. Besides considering cultural differences and norms and being aware of the perceptions of incest themes in the original and target cultures, the translator must primarily have a responsibility to the author of the original work. Despite some ideological determinants that may influence translation decisions, the translator ultimately decides how literally or freely to translate controversial parts of the text. When translating stories from *Delta of Venus*, and in this context, the story "The Hungarian Adventurer", a liberal approach was taken. Of course, with the effort to strike a balance between the potential for ideological exaggeration or censorship.

Table 4. Excerpts from short story "The Hungarian Adventurer".

Source text	Target text
<p>The little girls did not mind how their skirts flew upward and their slender dancer's legs got tangled and fell over his penis lying straight in the quilt. Laughing, they turned over on him, sat on him, treated him like a horse, sat astride him and pushed down on him, urging him to swing the bed by a motion of his body.</p>	<p>Djevojčice nisu marile za to što su im suknje odlepršale, a njihove vitke noge plesačica se ispreplitala kada bi pale preko njegova penisa izbočenog ispod prekrivača. Uz smijeh, prevrtale bi se i sjedile na njemu, igrale se s njim kao da jašu konjića, uzjahale ga i pritiskale prema dolje, potičući ga da ljulja postelju pokretom tijela.</p>

Considering that these are very delicate scenes that are shocking even for modern society, it was essential to approach those parts of the text with caution. For the translation, this meant

faithfully adhering to what the author herself wrote. Ultimately, Nin is the one who chose the themes, no matter how shocking they might be, and it is the translator's responsibility to transfer that text to the target audience, regardless of ideological or cultural determinants. Translating Anaïs Nin is by no means an easy task because her writing and style, as well as the circumstances of the creation of these stories, are intertwined with the collector's attempt to influence changes in Nin's style. It can be said that her writing encompasses themes and styles of feminism, poeticism, and erotics, and the primary goal of the translation was to achieve a balance between all three of them.

5. Translations

5.1. Mađarski avanturist

Mađarski avanturist

Bio jednom jedan mađarski avanturist zadivljujuće ljepote, neodoljiva šarma, graciozan, posjedovao je vještine obučena glumca, bio je kulturološki potkovan, poznavatelj mnogih jezika, uglađenih manira. Ispod svega toga nalazio se lumen za spletkarenje, za izmicanje nevoljama, za bezbolno seljenje iz jedne zemlje u drugu.

Putovao je u grandioznom stilu, s petnaest sanduka najfinije odjeće i dvije njemačke doge. Zbog autoriteta kojim je zračio zaradio je nadimak Barun. Baruna su viđali u najluksuznijim hotelima, u toplicama i na konjskim utrkama, na putovanjima diljem svijeta, ladanjima u Egiptu, ekskurzijama kroz pustinju, duboko u Afriku.

Gdje god se nalazio, žene su ga obasipale pažnjom. Kao najvještiji glumac, prelazio bi iz uloge u ulogu ne bi li zadovoljio ukus svake od njih. Bio je najelegantniji plesač, najživahniji partner za večeru, najrazuzdaniji zabavljač u *tête-à-tête*, znao je voziti brod, jahati konja i voziti auto. Poznavao je svaki grad kao da je ondje živio. Poznavao je svakoga iz društva. Bio je nezamjenjiv.

Kada mu je trebao novac oženio bi bogatu ženu, opljačkao bi je pa potom odselio u neku drugu zemlju. Žene se uglavnom nisu bunile niti su ga prijavile policiji. Tih par tjedana ili mjeseci uživanja s njim kao svojim suprugom stvorilo bi osjećaj koji je nadjačao šok gubitka njihova novca. Na trenutak su znale kako je to živjeti na sedmom nebu, letjeti visoko iznad prosječnosti.

S njime su dostizale takve vrhunce, kovitlale se tako brzo u nizu njegovih čarolija da je njegov odlazak još uvijek sa sobom nosio nešto od tog leta. Doimalo se gotovo prirodnim – nijedna partnerica nije mogla pratiti njegova orlovska poniranja i uzdizanja.

Taj slobodni, neuhvatljivi avanturist, skačući tako s cvijeta na cvijet, zamalo je upao u klopku, klopku ljudske ljubavi, kada je jedne večeri u peruanskom kazalištu upoznao brazilsku plesačicu Anitu. Njene bademaste oči nisu treptale poput očiju drugih žena već poput očiju tigrova, puma i leoparda, bila su to dva kapka koja su se spajala lijeno i polagano; doimalo se kao da su sasvim spojena prema nosu, čineći ih suženima s putenim, kosim pogledom poput pogleda žene koja ne želi vidjeti što se radi njezinu tijelu. Zbog svega toga doimalo se kao da vodi ljubav, što je uzбудilo Baruna čim ju je upoznao.

Kada ju je otišao vidjeti u zapozorje, odijevala se među obiljem cvijeća; i na opće oduševljenje obožavatelja koji su sjedili oko nje, šminkala je svoje spolovilo, a da im pritom nije dozvoljavala da naprave ni najmanji pokret prema njoj.

Kada je Barun ušetao, tek je podigla glavu i osmjehnula se. Jednu je nogu držala na stoliću, raskošnu brazilsku haljinu zadigla je iznad koljena i nakićenim je rukama iznova počela stavljati šminku na vulvu, smijući se uzbuđenjima muškaraca oko sebe.

Vulva joj je nalikovala ogromnom cvijetu iz staklenika, bila je veća nego ijedna koju je Barun ikad vidio, a okruživale su je bujne i valovite dlake, sjajno crne boje. Šminkala je usmine kao da su usta, veoma precizno tako da su sličile krvavocrvenim kamelijama koje kao da je netko nasilu rastvorio otkrivajući im u unutrašnjosti zatvoren pupoljak, bljeđi, nježniji tučak cvijeta.

Barun je nije mogao nagovoriti da s njim ode na večeru. Njena pojava na bini bila je samo predigra njenom poslu u kazalištu. Kada bi se kazališne lože, duboke, tamne i s polunavučenim zastorima, ispunile bogatim muškarcima iz cijelog svijeta, slijedila je točka po

kojoj je bila poznata u cijeloj Južnoj Americi. Žene nisu bile dobrodošle na toj probranoj burleski.

Ponovno je odjenula kostim, punu plisiranu haljinu koju je nosila na sceni kada bi pjevala svoje brazilske pjesme, ali nije se ogrnula šalom. Tu je opravu nosila nisko na ramenima, a raskošno joj se bujno poprsje, stegnuto korzetom, podignulo i ispupčilo i gotovo se u potpunosti nudilo pogledima.

U tom kostimu, dok se ostatak predstave nastavio, obišla je sve lože. U njima bi, kada bi to netko zatražio, kleknula pred muškarcem, raskopčala mu hlače, obuhvatila mu penis svojim nakićenim rukama i uz spretnost, iskustvo i suptilnost dodira kakve malo koja žena posjeduje, sisala ga sve dok muškarac ne bi svršio. Dlanovi su joj bili podjednako uposleni kao i usta.

Njen bi podražaj svakog čovjeka gotovo lišio razuma. Elastičnost ruku; raznolikost ritmičnosti; prelazak od stiska šake oko cijelog uda do najnježnijeg dodira tek vrha glavića, od čvrstog gnječenja svih dijelova do najnježnijeg golicanja stidnih dlačica oko njega – sve to je radila nenadmašno prekrasna i pohotna žena u trenutku kad je pažnja publike bila usmjerena na pozornicu. Vidjeti penis kako ulazi u njena divna usta, između blistavih joj zuba dok joj se grudi podižu, pružalo je muškarcima zadovoljstvo koje su velikodušno plaćali.

Njena pojava na pozornici pripremila ih je za dolazak u ložu. Izazivala ih je usnama, očima, grudima. A dostizanje vrhunca, skupa s glazbom, svjetlima i pjevanjem, dok sjede u mračnoj loži s polunavučenim zastorima, bio je iznimno pikantan oblik zabave.

Barun se zamalo zaljubio u Anitu i ostao je uz nju dulje nego uz bilo koju drugu ženu. Zavoljela ga je i rodila mu dvoje djece.

Ali, poslije nekoliko godina ponovno je otišao. Navika je bila presnažna; navika slobode i promjene.

Otputovao je u Rim i iznajmio apartman u hotelu *Grand*. Ispostavilo se da se u apartmanu do njegova nalazio španjolski veleposlanik sa ženom i dvije kćerke. Barun je i njih očarao. Veleposlanikova žena mu se divila. Do te mjere su se sprijateljili i on je bio tako divan s djecom, koja nisu znala kako se zabaviti u hotelu, da je djevojčicama ubrzo prešlo u naviku da ujutro odu kod Baruna i probude ga hihotanjem i zadirkivanjem, što im nije bilo dopušteno raditi sa svojim ozbiljnim roditeljima.

Jedna je djevojčica imala oko deset, a druga dvanaest godina. Obje su bile prekrasne, ogromnih baršunastocrnih okica, duge svilenkaste kosice i zlaćane puti. Nosile su kratke bijele haljine i kratke bijele čarape. Uz ciku i viku, djevojčice bi utrčale u Barunovu sobu i zaigrano se bacile na njegov golemu postelju. On bi ih zadirkivao, milovao.

Barun se uvijek, poput mnogih muškaraca, budio sa spolovilom u neobično osjetljivom stanju. Zapravo, u veoma osjetljivom stanju. Nije imao vremena ustati se i umiriti ga mokrenjem. Prije nego što bi to stigao napraviti, djevojčice bi pretrčale preko uglancanog poda i bacile se preko njega i njegova nabrekla penisa koji je veliki blijedoplavi prekrivač tek donekle skrivao.

Djevojčice nisu marile za to što im se suknje lepršavo podižu, a vitke plesačke nožice isprepleću dok padaju preko njegova penisa izbočenog ispod prekrivača. Uz smijeh, prevrtale bi se i sjedile na njemu, igrale se s njim kao da jašu konjića, uzjahale ga i pritiskale dolje, potičući ga da ljulja postelju pokretom tijela. Uz sve to, ljubile bi ga, vukle za kosu i vodile s njim djetinjaste razgovore. Barunovo zadovoljstvo zbog njihova ponašanja preraslo bi u mučno iščekivanje.

Jedna djevojčica ležala je na truhu, a on se tek trebao malo protrljati o nju ne bi li dosegao vrhunac. Pa se pretvarao da je sve to igra i pravio se da je namjerava zbaciti s postelje. „Siguran sam da ćeš pasti ako te ovako gurnem.”

„Neću pasti”, odgovorila je djevojčica, držeći se za njega preko popluna dok se on pomicao kao da će je prisiliti da se prevrne s postelje. Smijući se, podigao joj je tijelo gore, ali ona je ležala blizu njega, a njene nožice, gaćice, ma sve, trljale su se o njega u nastojanju da se ne otkotrlja s postelje, a on je nastavio sa svojim smicalicama dok su se oboje smijali. Zatim ga je druga djevojčica, u nastojanju da izjednači snage igre, zajahala ispred druge što je njemu omogućilo da se kreće još razuzdanije s težinom obje curice na sebi. Njegov se penis, skriven u debelom poplunu, među nožicama uvijek iznova podizao, sve dok nije svršio dotad nepoznatom jačinom, predajući se u bitki u kojoj su djevojčice pobijedile a da pritom na pobjedu nikada nisu ni pomislile.

Drugi put kada su se došle igrati s njim, stavio je ruke pod poplun. Zatim ga je podigao kažiprstom i izazvao ih da ga zgrabe. Žudno su počele loviti prst, koji je nestajao i pojavljivao se na različitim dijelovima postelje i snažno ga hvatale rukama. Nakon nekog vremena, više se nije radilo o prstu nego o penisu koji su uvijek iznova hvatale, a on ih je, u želji da ga oslobodi, navodio da zgrabe čvršće no ikad. U potpunosti bi nestao ispod prekrivača zatim rukom uhvatio penis pa ga iznenadno gurnuo prema gore ne bi li ga uhvatile.

Pretvarao se da je životinja koja ih želi uhvatiti i ugristi, ponekad i poprilično blizu mjestu na koje je ciljao, a one su u tome neizmjerljivo uživale. Sa *životinjom* su se igrale i skrivača. *Životinja* bi iskočila na njih iz nekog skrivenog kutka. Sakrio bi se na dno ormara i pokrio odjećom. Jedna djevojčica otvorila bi ormar. Zavirio bi joj pod haljinu; uhvatio je i zaigrano joj grizao bedra.

Toliko uzavrele bile su igre, toliko zbunjujuća bila je ta bitka i neustrašivost djevojčica u igri da bi njegova ruka učestalo poletjela posvuda gdje je htio da ide.

Naposljetku je Barun opet otputovao, ali let od jedne sreće do druge, kao da skače s jedne na drugu stranu trapeza, pao je na niske grane kada je njegova seksualna požuda nadmašila potražnju za novcem i moći. Doimalo se kao da je jačina žudnje za ženama izmakla kontroli. Žarko se želio osloboditi svojih žena kako bi se mogao upustiti u potragu za uzbuđenjima po cijelom svijetu.

Jednoga je dana saznao da je brazilska plesačica koju je volio preminula od predoziranja opijumom. Njihove kćeri imale su petnaest i šesnaest godina i željele su da otac preuzme brigu o njima. Poslao je po njih. Tada je živio u New Yorku sa ženom s kojom je dobio sina. Žena nije bila oduševljena dolaskom njegovih kćeri. Bila je ljubomorna zbog svog sina koji je imao samo četrnaest godina. Nakon svih svojih pohoda, Barun se poželio skućiti, odmoriti od poteškoća i pretvaranja. Imao je ženu koju je donekle volio i troje djece. Zaintrigirala ga je ideja da ponovno vidi kćeri. Dočeka ih je uz velike izljeve ljubavi. Jedna je bila prekrasna, a druga manje, ali atraktivna. Odrasle su kao svjedokinje majčina života i stoga nisu bile ni suzdržane ni stidljive.

Zapanjila ih je očeva ljepota. On se, s druge strane, prisjetio svojih igrica s dvije djevojčice u Rimu, samo što su njegove kćerke bile ponešto starije, što je zapravo situaciju činilo još primamljivijom.

Dobile su golemu postelju, a poslije, dok su još pričale o putovanju i ponovnom susretu s ocem, on je došao u njihovu sobu kako bi im poželio laku noć. Ispružio se uz njih i poljubio ih. One su mu uzvratile poljupce. Ali, dok ih je ljubio, ruke su mu klizile po njihovim tijelima koja je mogao opipati kroz spavaćice.

Milovanja su im se svidjela. Rekao je: „Kako ste prekrasne, obje. Jako sam ponosan na vas. Ne mogu vas pustiti da spavate same. Prošlo je mnogo vremena otkad sam vas vidio.”

Očinski ih je grlio, njihove su mu glave počivale na prsima, milovao ih zaštitnički, sve dok nisu zaspale, po jedna sa svake strane. Njihova mlada tijela s jedva nabujalim malim grudima toliko su ga uzбудila da nije mogao zaspati. Milovao je jednu pa drugu i to mačjim pokretima kako ih ne bi probudio, ali ubrzo je njegova želja postala toliko silovita da je jednu probudio i obljubio. Ni druga mu nije pobjegla. Malčice su se opirale i plakale, ali toliko su toga vidjele tijekom svog života s majkom da se nisu bunile.

Ali ovo nije bio tek uobičajeni slučaj incesta jer je Barunov seksualni gnjev samo rastao i s vremenom prerastao u opsesiju. Dostizanje vrhunca nije ga više oslobađalo, smirivalo. Samo ga je dražilo. Nakon kćeri odlazio bi supruzi pa i nju uzimao.

Bojao se da će ga kćeri napustiti, pobjeći glavom bez obzira pa ih je uhodio i praktički zatočio.

Njegova je supruga to otkrila i napravila gadnu scenu. Ali Barun se već pretvorio u manijaka. Nije više mario za odijevanje, otmjenost, pustolovine, bogatstvo. Nije izlazio iz kuće i samo je razmišljao o trenutku kada će se ponovno općiti s kćerkama. Podučio ih je svim mogućim vrstama milovanja. Naučile su se ljubiti pred njim sve dok se on ne bi dovoljno uzбудio da ih ponovno uzme.

Ali njegova opsjednutost, razuzdanost i njima su postale teret. Supruga ga je napustila.

Jedne noći kada je otišao od kćerki, tumarao je stanom i dalje pun želja, erotskih groznica i fantazija. Iscrpio je djevojke. Zaspale su. Sada ga je njegova želja nanovo mučila. Pomutila mu je um. Otvorio je vrata sinovljeve sobe. Sin je mirno spavao, ležao na leđima s blago otvorenim ustima, a Barun ga s oduševljenjem gledao. I dalje ga je mučio ukrućeni penis. Uzeo je stolac i stavio ga kraj postelje. Kleknuo je na njega i penis gurnuo u sinova usta. Grcajući, sin se probudio i udario ga. I djevojke su se probudile.

Njihova pobuna protiv očeva bezumlja dosegla je vrhunac pa su napustili sada već pomahnitalog, starog Baruna.

5.2. Mathilde

Mathilde

Mathilde je bila pariška klobučarka i imala je oko dvadeset godina kada ju je Barun zaveo. Iako ta afera nije trajala duže od dva tjedna, nekako je u to kratko vrijeme, poput kakve zaraze, postala prožeta njegovom filozofijom života i svestranim načinom rješavanja problema. Zaintrigiralo ju je što joj je Barun jedne večeri usputno rekao da su Parižanke bile jako cijenjene u Južnoj Americi zbog svoga znanja po pitanjima ljubavi, živahnosti i dovitljivosti, što je činilo popriličnu suprotnost mnogim južnoameričkim suprugama koje su i dalje njegovale tradiciju suzdržanosti i poslušnosti. To je oslabilo njihovu osobnost, a možda je to bio rezultat toga što su muškarci zazirali da supruge učine ljubavnicama.

Poput Baruna i Mathilde je razvila načine kroz koje je živjela život kao da je niz uloga – odnosno, svako jutro dok bi češljala kosu sebi bi govorila, „Danas želim postati ova ili ona osoba”, a zatim bi se pretvorila u tu osobu.

Jednoga dana odlučila je da želi postati otmjena predstavica poznate pariške modistice i otići u Peru. Sve što je trebala učiniti bilo je odglumiti svoju ulogu. Brižljivo se obukla, pojavila se sa zapanjujućom samouvjerenošću u dizajneričinoj kući, predano se trudila ne bi li postala njenom predstavicom i na kraju dobila brodsku kartu za Limu.

Na brodu se ponašala kao francuski misionar otmjenosti. Njen urođen talent za prepoznavanjem dobrih vina, parfema, krojeva, definirali su je kao profinjenu damu. Imala je gurmansko nepce.

Mathilde je imala pikantne čari koje su upotpunile tu ulogu. Nije skidala osmijeh s lica, bez obzira na to što joj se događalo. Kada bi joj se putna torba zagubila, smijala se. Kada bi joj netko stao na prst, smijala se.

Upravo je njen osmijeh privukao predstavnika španjolske pomorske kompanije, Dalveda, koji ju je pozvao da sjedne za kapetanov stol. Dalvedo je izgledao uglađeno u svom večernjem odijelu, držao se kao kapetan i pričao je brojne anegdote. Sljedeće ju je večeri izveo na ples. Bio je u potpunosti svjestan da put nije bio dovoljno dug za uobičajeno udvaranje. Stoga je odmah posvetio pažnju madežiću na Mathildinoj bradi. U ponoć ju je pitao voli li indijske smokve. Nikad ih nije probala. Rekao joj je da ima pokoju u svojoj kabini.

Ali Mathilde je željela učvrstiti svoju vrijednost otporom i bila je na oprezu kada su ušli u kabinu. Lako je odbacivala smione ruke muškaraca koje su se češale o nju dok bi kupovala, prepredena hvatanja zadnjice od strane supruga svojih klijentica, prijatelje koji bi je štipali za bradavice u kinu. Ništa od toga nije ju uzbuđivalo. Imala je nejasnu, ali upornu ideju o tome što bi je moglo uzbuditi. Željela je da joj se netko udvara tajanstvenim jezikom. To je odredila njena prva avantura, kada je imala šesnaest godina.

Jednog je dana u njenu trgovinu ušetao pisac koji je bio slavan u Parizu. Nije tražio šešir. Pitao ju je prodaje li svijetleće cvijeće za koje je čuo, cvijeće koje je svijetlilo u mraku. Trebalo mu je, kako je rekao, za ženu koja svijetli u mraku. Mogao se zakleti da joj se, u tamnoj loži kazališta gdje je sjedila otraga u svojoj večernjoj toaleti, koža sjajila poput najfinije morske školjke s bisernim odsjajem. Želio je to cvijeće za nju kako bi ga mogla nositi u kosi.

Mathilde ga nije imala. Ali čim je muškarac otišao, pogledala se u ogledalo. Željela je i ona izazivati takav osjećaj. Može li ona to? Njen sjaj nije bio takav, više je plamtio nego sjajio. Oči su joj bile gorljive, ljubičaste boje. Kosa joj je imala bakreni odsjaj, iako ju je bojila u plavo. I koža joj je bila bakrenasta, zategnuta i nimalo prozirna. Tijelo joj je čvrsto i bujno popunjavalo

haljine. Nije nosila korzet, ali njeno tijelo je imalo oblik tijela žene koja ga nosi. Izvijala bi se kako bi izbacila grudi i isprčila stražnjicu.

Muškarac se vratio. Ali, ovoga puta ništa nije htio kupiti. Stajao je i promatrao je dok se smiješio svojim izduženim i fino isklesanim crtama lica te svojim otmjenim pokretom zapalio cigaretu, a potom rekao: „Ovaj put sam došao vidjeti tebe.”

Mathildino je srce tako brzo kucalo da je pomislila kako je to trenutak koji je godinama čekala. Zamalo se podigla na nožne prste kako bi čula ostatak toga što je imao za reći. Osjećala je kao da je upravo ona ta svijetleća žena koja sjedi otraga u mračnoj loži i prima neobično cvijeće. Ali, uglađeni, prosijedi pisac nastavio je aristokratskim tonom: „Ukrutio mi se čim sam te vidio.”

Sirovost tih riječi bila je poput uvrede. Zacrvenjela se i ošamarila ga.

Ovaj se prizor ponovio nekoliko puta. Mathilde je shvatila da bi, gdje god se pojavi, muškarci zanijemjeli lišeni sklonosti romantičnog udvaranja. Izgovarali bi slične riječi čim bi je ugledali. Dojam koji je ostavljala bio je tako izravan da je jedino što bi oni trebali ispoljiti u tom trenutku bila fizička uznemirenost. Umjesto da se osjeća počašćeno, ona bi im zamjerala.

Sada se nalazila u kabini uglađenog Španjolca Dalveda. Dalvedo joj je gulio indijske smokve i pričao. Matildi je raslo samopouzdanje. Sjela je na naslon sjedalice u svojoj crvenoj, baršunastoj večernjoj toaleti.

Guljenje smokve je stalo. Dalvedo se ustao i rekao: „Imaš najzavodljiviji madežić na bradi.” Pomislila je da će je pokušati poljubiti. Ali nije. Brzo se raskopčao, izvadio penis i pokretom pariškog razbojnika prema kakvoj uličarki rekao: „Klekni.”

Mathilde ga je ponovno ošamarila i krenula prema vratima.

„Nemoj ići”, preklinjao je, „izluđuješ me. Pogledaj do čega si me dovela. Bio sam ovakav cijelu večer dok sam s tobom plesao. Ne možeš me sada ostaviti.”

Pokušao ju je zagrliti. Dok se ona pokušavala izmigoljiti, on je svršio po njenoj haljini. Morala se pokriti pelerinom kako bi se vratila u svoju kabinu.

Međutim, čim je Mathilde došla u Limu, njen san se ostvario. Muškarci su joj prilazili slatkorječivo, prikrivajući svoje namjere s velikim šarmom i laskanjem. Zadovoljavala ju je ta predigra samog seksualnog čina. Sviđalo joj se laskanje. U Limi je dobivala mnogo toga, sve je to bio dio rituala. Podigli bi je na tron slatkorječivosti tako da je njen pad u posljednji zagrljaj nalikovao pravom čudu. Prodala je mnogo više svojih noći nego šešira.

U to vrijeme Lima je bila pod snažnim utjecajem brojne kineske populacije. Prevladavalo je pušenje opijuma. Bogati mladići u grupama su putovali od bordela do bordela, trošili noći u opijumskim jazbinama gdje su im bile dostupne prostitutke ili bi unajmljivali potpuno prazne sobe u prostitutskim odajama gdje bi se drogirali u grupama, a prostitutke bi ih posjećivale.

Mladići su voljeli posjećivati Mathilde. Prenamijenila je svoju trgovinu u *boudoir* prepun divana, čipke i satena, zastora i jastuka. Peruanski aristokrat, Martínez, uveo ju je u svijet opijuma. Tamo je vodio svoje prijatelje na pušenje opijuma. Ponekad bi bili tamo po dva ili tri dana, izopćeni od svijeta i svojih obitelji. Zastori su bili navučeni. Atmosfera je bila mračna, sanjiva. Mathilde su dijelili među sobom. Opijum ih je činio više pohotnim nego senzualnim. Mogli su provoditi sate milujući njene noge. Jedan od njih držao bi je za dojku dok bi drugi poljupcima obasipao mekanu kožu njena vrata i pritiskao je samo usnama jer je opijum pojačavao sva osjetila. Samo s jednim poljupcem prolazili bi joj trnci po čitavom tijelu.

Mathilde bi gola ležala na podu. Svi su pokreti bili usporeni. Trojica ili četvorica mladića ležala bi zavaljena među jastucima. Jedan prst bi lijeno potražio njeno spolovilo, uronio

u nju, ležao tamo između njenih usmina, nepokretno. Druga ruka bi isto skliznula dolje, zadovoljavajući se pravljenjem krugova oko pukotine vulve, a zatim bi potražila drugi otvor.

Jedan muškarac bi joj prinio penis usnama. Sisala bi ga veoma usporeno, svaki osjet pokreta bio je preuveličan zbog utjecaja droge.

Zatim bi satima ležali, sanjarili.

Ponovno bi se stvorile erotske slike. Martínez bi vidio rastegnuto, obezglavljeno tijelo žene, ženu s poprsjem Balinežanke, trbuhom Afrikanke, visokom stražnjicom crnkinje; to se sve skupa spajalo u sliku pokretljivog tijela, tijela koje kao da je sačinjeno od gume. Napete grudi uzdigle bi se do njegovih usana, ruku bi pružio prema njima, ali onda bi se i drugi dijelovi tijela rastegnuli, ispupčili, visjeli bi preko njegova vlastita tijela. Noge bi se raširile na neljudski, nemoguć način kao da su odsječene od žene, kako bi vulva ostala izložena, rastvorena, kao da je netko uzeo tulipan u ruku i na silu ga u potpunosti raščetvorio.

Ova vulva je bila pokretna, pomicala se poput gume, kao da su je rastvorile nevidljive ruke, znatiželjne ruke koje su željele raskomadati tijelo kako bi prodrle u njegovu unutrašnjost. Zatim bi stražnjica u potpunosti bila okrenuta prema njemu i počela bi gubiti svoj oblik kao da se raspršuje. Svaki je pokret vodio ka potpunom rastvaranju tijela sve dok ga ne rastrga. Martíneza bi obuzeo bijes jer bi druge ruke dodirivale to tijelo. Napola bi sjeo i potražio Mathildinu dojku i ukoliko bi zatekao drugu ruku na njoj ili usta kako je sišu, potražio bi njen trbuh kao da je to i dalje slika koja ga je proganjala u njegovu opijumskom deliriju, a zatim bi se spustio niže niz njeno tijelo kako bi je mogao poljubiti između raširenih nogu.

Mathildino zadovoljstvo od milovanja muškaraca bilo je tako silno, a njihove ruke su samo prelazile preko njena tijela i dodirivale je sveobuhvatno, neprestano, pa bi rijetko kad doživjela orgazam. Postala bi svjesna te činjenice tek kada bi muškarci otišli. Probudila bi se iz opijumskog delirija sva nemirna.

Ležala bi tako i turpijala nokte, a potom ih lakirala, odabirala otmjene toalete za buduće prigode, češljala plavu kosu. Sjedila bi na suncu i pamučnim blazinicama s peroksidom bojila stidne dlake kako bi odgovarale boji kose.

Kada bi ostala sama, progonila bi je sjećanja ruka na njenom tijelu. Upravo je osjetila jednu ruku ispod pazuha i kako joj klizi prema struku. Prisjetila se Martíneza i toga kako ju je poput pupoljka rastvarao, munjevitih pomaka njegova jezika od stidnih dlačica do stražnjice koji bi završili u jamici na dnu njene kralježnice. Kako li je samo volio tu jamicu od koje su se njegovi prsti i jezik krivudavo spuštali i nestajali između dva mesnata brežuljka.

Dok bi razmišljala o Martínezu, Mathilde bi osjetila strast. Jedva bi dočekala njegov povratak. Pogledala je svoje noge. Pobijelile su od provođenja previše vremena unutar kuće, postale su veoma privlačne, poput kreč bijelog tena Kineskinja, bizarnog blještavila staklenika koje su muškarci, a posebno tamnopusiti Peruanci, obožavali. Gledala je svoj trbuh koji je bio bez greške, bez ijedne suvišne crte. Stidne dlačice blistale su zlatnocrvenim odsjajem na suncu.

„Kako me on vidi?“ upitala se. Podigla se i ponijela duguljasto ogledalo prema prozoru. Stavila ga je na pod i naslonila na sjedalicu. Zatim je sjela ispred njega na tepih, okrenula se prema njemu i polagano raširila noge. Prizor je bio čudesan. Koža je bila besprijekorna, a vulva ružičasta i nabrekla. Pomislila je kako je poput lista kaučukovca sa svojim tajnim mlijekom koje samo jedan pritisak prsta može nagnati van, mirisne vlage koja bi izlazila poput vlage morskih školjki. I Venera je rođena iz mora sa znom slanog meda u sebi koje su jedino milovanja mogla izvući iz skrivenih zakutaka njena tijela.

Mathilde je razmišljala može li ga izvući iz njegove tajanstvene jezgre pa je prstima rastvorila te dvije usmine svoje vulve i počela je gladiti mačjom nježnošću. Gladila ju je pokretima naprijed-natrag kao što je to činio Martínez svojim nervoznijim, tamnijim prstima. Prisjetila se kontrasta njegovih tamnih prstiju na svojoj koži i njihove debljine koja se više

doimala kao da će naštetiti njenoj koži nego li je uzbuditi. Kako li ju je samo pažljivo dodirivao, pomislila je, kako li je samo držao vulvu među svojim prstima, kao da dodiruje baršun. Sada ju je ona držala poput njega, svojim kažiprstom i palcem. Drugom se rukom nastavila milovati. Osjetila je jednaku rasplinutost kakvu je osjetila pod Martínezovim prstima. Prikrivajući stijenke njena spolovila, odnekud je potekla slankasta tekućina koja je zasjala.

Zatim je Mathilde poželjela vidjeti kako izgleda kada joj Martínez kaže da se okrene leđima. Ležala je na svom lijevom boku i okrenula stražnjicu zrcalu. Sada je svoje spolovilo mogla vidjeti s druge strane. Kretala se kao što je to činila s Martínezom. Promatrala je svoju ruku kako se pojavljuje na oblikovanom brdašcu stražnjice koje je počela milovati. Druga ruka skliznula joj je između nogu i pojavila se na zrcalu otraga. Tom je rukom gladila vulvu pokretima naprijed-natrag. Stavila je kažiprst unutra i počela se trljati o njega. Obuzela ju je želja da bude popunjena s obje strane pa je drugi kažiprst stavila u anus. Kada se pokretala unaprijed osjetila bi prednji prst, kada bi se izvila unatrag osjetila bi stražnji, kako bi ponekad osjećala kada bi je Martínez i njegov prijatelj milovali u isto vrijeme. Uzбудilo ju je kada je osjetila da se bliži orgazam, počela se grčevito pomicati kao da želi otkinuti posljednju voćku s grane; kidala je, kidala granu kao da sve želi oboriti u divlji orgazam do kojeg je došlo dok se gledala u zrcalu, promatrala pokrete ruku, sjaj meda, čitavu vulvu i stražnjicu kako se sjaje od navlaženosti među nogama.

Nakon što je svoje pokrete vidjela u zrcalu razumjela je priču koju joj je ispričao mornar – mornari su za sebe napravili gumenu ženu kako bi, dok su na brodu, utažili svoje žudnje koje bi imali tih šest ili sedam mjeseci plovidbe. Žena je bila čudnovato napravljena i služila im je kao savršen privid stvarne žene. Mornari su je obožavali. Nosili su je u postelju sa sobom. Napravljena je tako da ih je svaki otvor mogao zadovoljiti. Posjedovala je kvalitetu koju je svojevremeno jedan stari Indijanac pripisao svojoj mladoj supruzi: Ubrzo nakon njihova vjenčanja, njegova supruga je bila ljubavnica svakog mladića na imanju. Gospodar je pozvao

starog Indijanca kako bi ga obavijestio o skandaloznom ponašanju njegove mlade supruge te ga savjetovao da bolje pripazi na nju. Indijanac je skeptično odmahnuo glavom i odgovorio: „Pa ja ne vidim razlog zašto bih razbijao glavu time. Moja supruga nije sačinjena od sapuna, neće se istrošiti.”

Tako je bilo sa gumenom ženom. Mornari su shvatili da je neumorna i popustljiva – doista veličanstvena partnerica. Nije bilo ljubomore, svađa, posesivnosti. Svi su obožavali gumenu ženu. Usprkos njenoj nevinosti, podatnoj, dobroj prirodi, velikodušnosti, šutljivosti pa čak i vjernosti svojim mornarima – sve ih je zarazila sifilisom.

Mathilde se smijala dok se prisjećala mladog Peruanca kako joj prepričava tu priču, kako je opisao to ležanje na njoj kao da je madrac i kako bi ponekad odskočio zbog njene elastičnosti. Mathilde se osjećala poput te gumene žene kada bi uzela opijum. Kako je li samo bio divan taj osjećaj potpunog prepuštanja! Njena jedina dužnost bila je prebrojati novac koji bi joj njeni prijatelji ostavili.

Jedan od njih, Antonio, nije bio zadovoljan raskoši njene sobe. Uvijek ju je preklinjao da ona njega posjeti. Bio je profesionalan boksač i doimao se kao muškarac koji zna kako natjerati žene da naprave sve za njega. Istovremeno je posjedovao potrebnu otmjenost zbog koje bi se žene ponosile njim, a njegovani izgled besposličara uljudnih manira bi se, to se moglo predosjetiti, pretvorili u nasilje u potrebnom trenutku. Imao je mačji pogled koji budi želju za milovanjem, ali koji nema ljubavi ni za koga, kao da nikada ne osjeća potrebu odgovoriti na pobude koje izaziva.

Imao je ljubavnicu koja mu je dobro odgovarala, dijelila je njegovu snagu i energičnost, bila je sposobna požudno podnositi udarce; žena koja je uzdignute glave nosila svoju ženstvenost i koja nije željela sažaljenje od muškaraca; prava žena koja je znala da je žustra svađa čudesan stimulans za krv (sažaljenje samo razrjeđuje krv) i da najdivnija pomirenja

dolaze nakon takvih borbi. Znala je da kada Antonio nije s njom da kod Francuskinje uzima opijate, ali nije marila za to jednako kao što nije marila zbog pomisli da ne zna gdje se on uopće nalazi.

Danas je baš češljao svoje brkove sa zadovoljstvom i pripremio se za opijumsku gozbu. Počeo je štipati i tapšati stražnjicu svoje ljubavnice kako bi je udobrovoljio. Ona je bila žena neobična izgleda, imala je afričke krvi u sebi. Grudi su joj bile podignutije nego ijednoj ženi koju je vidio, smještene gotovo paralelno s ramenima i u potpunosti su bile okrugle i goleme. Upravo su ga njene grudi privukle na prvu. Činjenica da su smještene tako izazovno, blizu usana, uperene prema gore, nekako je u njemu pobudilo izravan odgovor. Kao da je njegovo spolovilo osjetilo neobičnu naklonost prema njenim grudima i čim ih je ugledao u javnoj kući gdje ju je pronašao, diglo mu se kako bi ih izazvao na jednak način.

Svaki put kada bi otišao u javnu kuću nanovo bi to doživio. Napokon je odveo ženu odande i počeo s njom živjeti. Na početku je vodio ljubav isključivo s njenim grudima. Progonile su ga, opsjedale. Kada bi joj gurnuo penis u usta, doimalo se kao da grudi upućuju gladan pogled prema njemu, te bi ga položio da otpočine između njenih dojki, pridržavajući ih rukama uz penis. Bradavice su bile velike i ukrutile bi se kao koštica voća u njegovim ustima.

Uzbudila se od njegovih dodira, ali donja polovica tijela ostala je potpuno zanemarena. Noge bi joj drhtale, molile za nasilje, vulva bi se rastvarala, ali on ne bi obraćao pažnju na to. Popunio bi usta njenim dojka i položio svoj penis tamo; volio je gledati štrcanje sjemena po njima. Ostatak njena tijela vrpeljio bi se u zraku, noge i vulva svakim se dodirom izvijale poput lista, udarajući zrak i naposljetku bi tamo položila svoje ruke i masturbirala.

Ujutro prije samog odlaska, ponovio je svoja milovanja. Grizao joj je dojke. Ona mu je ponudila svoje spolovilo, ali on je nije htio. Natjerao ju je da klekne i primi penis u usta. Trljala je grudi o njega. Ponekad bi tako i ona svršila. Zatim bi izašao i polako odšetao do Matildina

stana. Vrata su bila poluotvorena. Ušetao bi mačjim koracima, koji nisu odzvanjali na tepihu. Naišao je na Mathilde kako leži na podu ispred ogledala. Stajala je na sve četiri i u ogledalu promatrala odraz svog međunožja.

Rekao joj je: „Ne miči se, Mathilde. To je poza koju volim.”

Nadvio se nad njom poput divovske mačke i njegov je penis skliznuo u nju. Dao je Mathilde ono što nije htio dati ljubavnici. Njegova težina naposljetku ju je prisilila da potone i raširi se po tepihu. Rukama joj je podigao stražnjicu i nabijao se u nju. Penis mu se doimao kao da je napravljen od vrućeg željeza. Bio je dugačak i uzak, pokretao ga je u svim smjerovima i skakao je unutar nje sa spretnošću kakvu ona dotad nije vidjela. Još je više ubrzao pokrete i promuklo izustio, „Svrši sad, svrši sad, svrši kad ti kažem. Daj mi sve, sada. Daj mi. Kao nikad dosad. Daj mi sebe sada.” Na te riječi se počela divljački bacati prema njemu i orgazam je došao poput munje koja ih je zajedno udarila.

Drugi su ih zatekli kako još uvijek leže isprepleteni na tepihu. Nasmijali su se kada su vidjeli zrcalo koje je svjedočilo njihovu klinču. Počeli su pripremati opijumske lule. Mathilde je bila troma. Martínez je utonuo u sanjarije o rastrganim ženama, razjapljena spolovila. Antonio je opet dobio erekciju pa je pitao Mathilde da ga zajaši, što je i napravila.

Kada je završila opijumska gozba i svi osim Antonija otišli, ponovio je zahtjev da Matilda pođe s njim u njegovu posebnu jazbinu. Mathildina utroba još je bila užarena od njegova nabijanja i mućkanja pa je popustila jer je željela biti s njim i ponovno ga zajašiti.

U tišini su koračali kroz uličice kineske četvrti. Kroz otvorene prozore osmjehivale su im se žene iz cijelog svijeta koje su stajale na pragu i pozivale ih unutra. Neke su sobe gledale na ulicu. Samo je zastor zaklanjao postelje. Svatko je mogao vidjeti par u seksualnom klinču. Tamo su se nalazile Sirijke u narodnim nošnjama, Arapkinje kojima je jedino nakit prekrivao polugola tijela, Japanke i Kineskinje koje su ih vragolasto prizivale, velike Afrikanke koje su

čučale u krugu i čavrljale. Jedna je kuća bila puna francuskih kurvi koje su bile odjevene u ružičaste, kratke, ženske kombinee te su šivale i tkale kao da su kod kuće. Uvijek su pozivale prolaznike uz obećanja svojih usluga.

Kuće su bile malene, slabašno osvijetljene, prašnjave, maglovite od dima, ispunjene tmurnim glasovima, žamorom pijanaca i vođenja ljubavi. Kinezi su ukrasili prostor koji je djelovao zbunjujuće zbog paravana, zastora, fenjera, gorućeg tamjana, zlatnih Buda. Bio je to pravi labirint dragulja, papirnatog cvijeća, svilenih draperija, tepiha i žena raznovrsnih oblika i boja, koje su pozivale na seks muškarce dok bi prolazili kraj njih.

Upravo je u toj četvrti Antonio imao sobičak. Poveo je Mathilde uz otrcano stepenište, otvorio vrata koja su bila posve trošna i gurnuo je unutra. U prostoriji nije bilo namještaja. Na podu se nalazio kineski tepih, a na njemu je ležao čovjek u dronjcima, čovjek toliko iscrpljen i bolesnog izgleda da se Mathilde povukla unatrag.

„O, pa ti si tu”, rekao je Antonio poprilično oštro.

„Nisam imao gdje ići.”

„Znaš da ni ovdje ne možeš ostati. Policija te traži.”

„Da, znam.”

„Pretpostavljam da si ti ukrao onaj kokain neki dan? Znao sam da to mora da si bio ti.”

„Jesam,” rekao je čovjek pospano, ravnodušno.

Zatim je Mathilde vidjela da mu je tijelo prekriveno ogrebotinama i ranicama. Čovjek je s mukom ustao. U jednoj ruci je držao ampulu, a u drugoj nalivpero i džepni nožić.

Sablažnjeno ga je gledala.

Otkinuo je vrh ampule s prstom i otesao slomljene komadiće. Zatim je umjesto šprice uvukao nalivpero u ampulu i povukao tekućinu.

Džepnim je nožićem napravio rez na ruci koja je već bila prekrivena starim i novim ranama, a potom je gurnuo naliverno u porezotinu i ubrizgao kokain u svoje meso.

„Presiromašan je da si kupi špricu”, rekao je Antonio.

„A nisam mu dao novac jer sam mislio da ću ga spriječiti da ukrade špricu. Ali, eto čega se dosjetio.”

Mathilde je željela otići. Antonio joj nije dopustio. Htio je da uzme kokain s njim. Muškarac je ležao zatvorenih očiju. Antonio je izvadio špricu i dao Mathilde injekciju.

Ležali su na podu, a nju je obuzela nesnosna obamrlost. Antonio ju je upitao: „Osjećáš se mrtvom, zar ne?” Kao da je uzela eter. Doimalo se da njegov glas dolazi izdaleka. Pokazala mu je pokretom ruke da se osjeća kao da će se onesvijestiti. Rekao joj je: „Proći će.”

Tada je počelo košmarno sanjarenje. Iz daljine se ocrtavao oblik iznurenog muškarca koji je ležao zavaljen na tepihu, a onda je ugledala Antonija, golemog i crnog. Antonio je uzeo džepni nožić i nagnuo se nad Mathilde. Osjetila je njegov penis u sebi, bio je mekan i ugodan, a ona se pomicala usporenim, opuštenim, drhtavim pokretima. Izvadio je penis. Osjetila ga je kako se njiše preko svilenkaste tekućine u njenom međunožju, ali ona nije bila zadovoljena pa je napravila pokret rukom kako bi mu dala do znanja da joj ga vrati unutra. U tom košmaru, Antonio je izvadio džepni nožić i nadvio se nad njene raširene noge te je dotakao vrhom nožića, a zatim ga polagano gurnuo unutra. Mathilde nije osjećala bol niti je imala snage da se pomakne i bila je hipnotizirana otvorenim nožem. Postala je potpuno svjesna svega što se događa – nije to bila noćna mora. Antonio je promatrao vrh nožića kako dodiruje ulaz njene vulve. Vrisnula je. Vrata su se otvorila. Bila je to policija koja je došla po kradljivca kokaina.

Mathilde su tako u posljednji čas spasili od muškarca koji je veoma često kurvama sjekao spolni otvor i koji upravo iz tog razloga nije nikada ni taknuo svoju ljubavnicu. Bio je bezopasan samo dok je s njom živio, sve dok mu je izazovnost njenih dojki odvrćala pažnju

od spolovila, morbidne privlačnosti koju je on nazivao *ženskom ranicom*, koju je tako žustro želio uvećati.

5.3. Mallorca

Mallorca

Provodila sam ljeto na Mallorci, u mjestu Deià, nedaleko od samostana u kojem su boravili George Sand i Chopin. U rano jutro uzjahali bismo magarčiče i niz planinu krenuli do mora napornom, tegobnom cestom. Bilo je potrebno oko sat vremena usporenog, mukotrpnog jahanja kroz crvenicu, kamenje, pogubne stijene, kroz divlje masline pa sve do ribarskih selca, sačinjenih od koliba naslonjenih uz planinske padine.

Svakog sam dana išla do uvale gdje se more ulijevalo u maleni, okrugli zaljev takve prozirnosti da se moglo plivati sve do dna i vidjeti koraljne greben i neobične biljke.

Ribari su pričali začuđujuću priču o tom mjestu. Mallorčanke su bile veoma nepristupačne, religiozne puritanke. Kada bi plivale nosile bi dugačke kupaće kostime sa suknjama i staromodnim crnim čarapama. Većina njih nije uopće vjerovala u plivanje pa bi to prepuštale besramnim Europljankama koje su ondje provodile ljeta. Ribari su također osuđivali moderne kupaće kostime i sramotno ponašanje Europljanki. Europljane su smatrali nudistima koji samo čekaju i najmanju prigodu kako bi se u potpunosti razodjenuli i ležali goli na suncu poput pogana. Također su s neodobravanjem gledali na zabave s ponoćnim kupanjima koje su uveli Amerikanci.

Jedne večeri prije nekoliko godina, osamnaestogodišnja ribareva kći šetala je uz rub mora, skakutajući s kamena na kamen, bijele haljine pripijene uz tijelo. Hodajući tako, sanjajući i promatrajući odsjaj mjeseca na moru, nježno udaranje valova o njene noge, došla je do skrivenog zaljeva gdje je primijetila da netko pliva. Mogla je vidjeti samo glavu kako se kreće i povremeno ruku. Plivač je bio poprilično daleko. Tada je čula lagan glas kako je doziva, „Dođi

plivati. Predivno je.” Obratio joj se glas na španjolskom sa stranim naglaskom. „Bok, Maria”, dozivao je tako da je glas znao tko je ona. Morala je biti jedna od mladih Amerikanki koje su se tamo kupale tijekom dana.

Odgovorila je: „Tko je to?”

„Ja sam Evelyn”, odgovorio je glas, „dođi plivati sa mnom!”

Bila je to izuzetno primamljiva ponuda. Maria je sasvim lako mogla skinuti svoju bijelu haljinu i nositi samo svoj kratki kombine. Ogledavala se naokolo. Nije bilo nikog. More je bilo mirno i ljeskalo se s mjesečinom. Maria je po prvi put razumjela europsku oduševljenost ponoćnim kupanjem. Skinula je haljinu. Imala je dugu, crnu kosu, blijedo lice, kose, zelene oči, zelenije od mora. Bila je prekrasno građena, čvrstih grudi, dugih nogu i stilizirana tijela. Znala je plivati bolje od ijedne žene na otoku. Ušla je u vodu i počela dugim i laganim zamasima plivati prema Evelyn.

Evelyn je plivala pod vodom, došla do nje i uhvatila je za noge. U vodi su zadirkivale jedna drugu. Zbog polumraka i plivačke kapice nisu si jasno mogle vidjeti lica. Amerikanke su se glasale poput dječaka.

Evelyn se hrvala s Mariom i obgrlila je ispod vode. Izronile su po zrak, smijale se i bezbrižno plivale jedna od druge da bi se na kraju opet spojile. Marijin kombine plutao je oko njenih ramena i ometao njene pokrete. Naposljetku je spao i ostala je gola. Evelyn je plivala ispod nje i zaigrano je dodirivala, hrvajući se i roneći ispod i između njenih nogu.

Evelyn bi raširila noge kako bi njena prijateljica mogla roniti između njih i pojaviti se na drugoj strani. Ona bi plutala i puštala svoju prijateljicu da pliva pod njenim izvijenim leđima.

Maria je vidjela da je i ona gola. Zatim je odjednom osjetila kako je Evelyn grli straga i priljubljuje svoje tijelo uz njeno. Voda je bila mlaka poput raskošna jastuka i tako slana da ih je podizala te im pomagala da plutaju i plivaju bez puno truda.

„Preljepa si, Maria”, rekao je duboki glas, a Evelyne ruke su je i dalje grlile. Maria je željela otplutati, ali ju je zadržala toplina vode i uporan dodir tijela njene prijateljice. Dopustila je da je grli. Nije osjetila grudi na njoj, ali opet, znala je da mlade Amerikanke koje je vidjela nisu imale grudi. Marijino tijelo bilo je malaksalo i poželjela je zatvoriti oči.

Odjednom je između nogu osjetila nešto što nije bila ruka već nešto drugo, nešto tako neočekivano, tako uznemirujuće da je vrisnula. To nije bila Evelyn nego mladić, Evelynin mlađi brat koji je gurnuo nabrekli penis između njenih nogu. Vrisnula je, ali je nitko nije čuo, a vrisak je samo bio njena očekivana reakcija. Zapravo, njegov joj se zagrljaj doimao uspavljujućim, toplim i milujućim poput vode, Voda, penis i ruke urotilei su se kako bi se uzбудila. Pokušala je otplivati. Ali dečko je plivao ispod njenog tijela, mazio je, hvatao za noge i onda je opet uzeo straga.

Hrvali su se u vodi, ali svaki je pokret samo sve više fizički utjecao na nju, činio da bude svjesnija njegova tijela priljubljenog uz njeno, njegovih ruku na njoj. Voda joj je naprijed-natrag ljuljala grudi koje su bile poput dva teška, plutajuća vodena ljiljana. Poljubio ih je. Uz neprestane pokrete nije je mogao uistinu uzeti, ali njegov ju je penis iznova doticao na najranjivijem vrhu njene vulve i Maria je gubila snagu. Otplivala je prema obali, a on ju je pratio. Pali su na pijesak. Valovi su ih i dalje zapljuskivali dok su ležali goli i dahtali. Dečko je zatim uzeo djevojku, došlo je more, prekrilo ih i ispralo djevičansku krv.

Od te noći isključivo su se nalazili u to doba. Uzimao bi je u vodi dok su se njihali i plutali. Valoviti pokreti njihovih tijela dok su uživali jedno u drugom doimali su se dijelom mora. Našli bi uporište u stijeni, stajali bi zajedno dok bi ih milovali valovi, a oni podrhtavali od orgazma.

Kada bih otišla do plaže navečer, često mi se činilo kao da ih mogu vidjeti tako kako plivaju zajedno i vode ljubav.

5.4. Lilith

Lilith

Lilith je bila seksualno hladna i njen suprug je to donekle znao, usprkos njenim pretvaranjima. To je dovelo do sljedećeg događaja.

Nikada nije konzumirala šećer jer nije željela postati deblja negoli je bila i zato je koristila zaslađivač; malene, bijele tablete koje je uvijek nosila u svojoj ručnoj torbici. Jednog je dana ostala bez njih i zamolila je supruga da joj ih kupi na putu prema kući. Donio joj je bočicu tableta identičnu onoj koju je naručila pa je nakon večere stavila dvije te tablete u kavu.

Tako su sjedili zajedno dok ju je on promatrao s mekom tolerancijom, istom koju bi imao kada bi se suočio s njenim živčanim ispadima, krizama sebičnosti, samooptuživanja i panike. Na svako njeno dramatično ponašanje on bi odgovorio s nepokolebljivo dobrim humorom i strpljenjem. Ona je uvijek divljala u samoći, bjesnjela u samoći, prolazila kroz beskrajne emocionalne preokrete u kojima on nije sudjelovao.

Sasvim moguće da je upravo to bio uzrok napetosti koja je nedostajala u njihovom seksualnom životu. On je odbijao sve njene zaticane, nasilne izazove i neprijateljstva, odbijao je zakoračiti u tu emotivnu arenu s njom i odgovoriti njenoj potrebi za ljubomorom, strahovima i bitkama.

Možda da je on prihvatio njene izazove i igrao igrice koje je ona voljela igrati, možda bi tek onda ona osjetila njegovu prisutnost s više fizičkog utjecaja. Ali Lilithin suprug nije znao za predigre senzualne žudnje niti je poznao podražaje koji su potrebni određenim divljim prirodama, stoga, umjesto da joj odgovori čim vidi da joj se kosa diže u zrak, lice postaje življe, oči munjevite, tijelo neumorno i grčevito poput trkaćeg konja, on bi se povukao iza zida objektivnog razumijevanja, blagog zadirkivanja i prihvaćanja, isto kao što netko promatra

životinju u zoološkom vrtu i smije se njenim ludorijama, ali ga ne privlači njeno ponašanje. Upravo to je dovelo Lilith do stanja izolacije – doista, poput divlje životinje u potpunoj pustinji.

Kada bi podivljala i temperatura joj porasla, njena supruga nije bilo ni na vidiku. Bio bi poput vedra neba koje je promatra odozgo i čeka da prođe oluja. Ukoliko bi se on, kao podjednako zatucana životinja, pojavio na drugom kraju pustinje i suprotstavio joj se s podjednako nakostriješenom kosom, kožom i očima, ukoliko bi se on pojavio s istim tijelom iz džungle, teškog koraka i čekajući neki izgovor da skoči, bjesomučno je zagrlj, kako bi osjetila toplinu i snagu svog protivnika; možda bi se zajedno otkotrljali i ugrizi bi možda prerasli u nešto drugo, borba bi se možda pretvorila u zagrljaj, a čupanje kose možda bi privuklo njihove usne, njihove zube, njihove jezike. A u tom bijesu bi se možda i njihove genitalije trljale jedne o druge, sijevnule bi iskre i dva tijela bi morala postati jedno kako bi se prekinula ova zapanjujuća napetost.

I tako je večeras sjedio s tim pogledom u očima, dok je ona sjedila ispod svjetiljke bjesomučno slikajući neki predmet kao da će ga, nakon što ga naslika, proždrijeti. Zatim joj se obratio: „Znaš, ono što sam ti donio i što si uzela za večeru nije bio šećer. Bila je to španjolska mušica, prah od koje osoba postane strastvena.”

Lilith je ostala zapanjena. „To si mi dao?”

„Da, želio sam vidjeti kako će djelovati na tebe, pomislio sam da bi moglo biti veoma ugodno za oboje.”

„O Billy”, rekla je, „kako si me samo prevario. A ja sam obećala Mabel da ćemo ići u kino. Ne mogu je razočarati. Zatvorena je u kući već tjedan dana. Zamisli da mi to počne djelovati u kinu.”

„Pa ako si obećala, moraš ići. Ali, ja ću te čekati.”

I tako je u stanju groznice i velike napetosti Lilith otišla po Mabel. Nije se usudila spomenuti što joj je suprug učinio. Prisjećala se svih priča o španjolskoj mušici koje je čula. U Francuskoj, u 18. stoljeću, jedan ju je muškarac iskoristio u dobre svrhe. Prisjetila se priče o izvjesnom aristokratu koji se, kada je imao četrdeset godina i već pomalo izmoren od neprestanog vođenja ljubavi sa svim privlačnim ženama tog vremena, tako silovito zaljubio u plesačicu koja je imala samo dvadeset godina da je s njom proveo puna tri dana i noći u seksualnom klinču – uz pomoć španjolske mušice. Lilith je pokušavala zamisliti kakvo bi to iskustvo moglo biti i kako je u jednom trenutku može do te mjere preplaviti da će morati otrčati kući i priznati požudu svom suprugu.

U mračnom kinu nije mogla gledati ekran. U glavi joj je vladao potpuni kaos. Napeto je sjedila na rubu svog sjedala pokušavajući osjetiti učinak droge. Povukla se prema gore kada je shvatila da sjedi široko raširenih nogu i da joj se suknja zadigla iznad koljena.

Pomislila je kako to mora biti učinak seksualne groznice u porastu. Pokušala se prisjetiti je li ikad prije u kinu sjedila u takvom položaju. Razdvojene su noge za nju predstavljale najvulgarniju scenu koju itko može zamisliti i shvatila je da je osoba koja je sjedila u redu ispred nje, koji je bio postavljen puno niže, mogla vidjeti ispod njene suknje i počastiti se prizorom njenih novih novcatih gaćica i haltera koje je upravo tog dana kupila. Sve se urotilo za ovu noć orgijanja. Mora da je sve to nesvjesno predvidjela kada je otišla u kupnju gaćica s finim, čipkastim volanom i tamno koraljnocrvenih haltera, koji su bili veoma primamljivi na njenim glatkim plesničkim nogama.

Ljutito je skupila noge. Pomislila je kako se neće znati ponašati ako je upravo tad uhvati raskalašena seksualno požuda. Hoće li iznenadno ustati i reći da ima glavobolju pa otići? Ili bi se mogla okrenuti prema Mabel – Mabel ju je oduvijek obožavala. Bi li se usudila okrenuti prema Mabel i dirati je? Čula je priče o ženama koje se maze u kinu. Jedna je njena prijateljica tako sjedila u mraku kina kad joj je ruka prijateljice s kojom je bila, veoma sporo otkopčala

bočni zatvarač njene suknje, skliznula rukom do njene vulve i dugo je draškala sve dok nije svršila. Koliko često joj je prijateljica ponovila to zadovoljstvo dok je sjedila uspravno i mirno, a ruka je milovala u mraku, potajno, polagano i tajanstveno. Je li to ono što će se dogoditi Lilith? Nikad nije mazila ženu. Ponekad je pomislila na to koliko čudesno mora biti maziti ženu, zaobljene guzove, mekan trbuh, iznimno mekanu kožu između nogu pa je pokušala dirati sebe u svojoj postelji u mraku kako bi si dočarala kakav je osjećaj dirati ženu. Često bi stiskala svoje grudi i zamišljala da pripadaju drugoj ženi.

Kad je sada zatvorila oči, prisjetila se Mabelina tijela u kupaćem kostimu, Mabel sa svojim nabujalim poprsjem koje je gotovo kipjelo iz kupaćeg kostima i punih, a opet mekih nasmijanih usana. Kako bi to samo prekrasno bilo! Ali i dalje među nogama nije osjećala toplinu zbog koje bi izgubila kontrolu i pružila ruku prema Mabel. Tablete još nisu počele djelovati. Bila je hladna, čak je i susprezala svoje noge; osjećala stezanje, napetost. Nije se mogla opustiti. Da sad dotakne Mabel, to bi bio veoma hrabar potez. Nosi li Mabel suknju koja se zakopčava postrani, želi li Mabel dodire? Lilith je savladavao nemir. Čim bi zaboravila na to, noge bi joj se širom rastvorile u tu pozu koju je smatrala krajnje vulgarnom, provokativnom; poput pokreta koje je vidjela kod plesačica s Balijsa kada bi razjapile noge ostavljajući vulvu otkrivenom.

Film je završio. Lilith je tiho vozila mračnim cestama. Prednja svjetla obasjala su automobil parkiran sa strane ceste i iznenadno osvijetlila par koji se dodirivao i to ne na uobičajeno osjećajan način. Žena je sjedila u muškarčevu krilu, okrenuta leđima prema njemu dok se on grčevito podizao prema njoj, a tijelo mu se vrpaljilo kao da će postići orgazam. Bio je u takvom zanosu da nije mogao prestati ni onda kad su ih svjetla obasjala. Napeto se uspravio kako bi osjetio ženu koja je sjedila na njemu, a ona se pomicala poput osobe koja je van pameti od ekstaze.

Ugledavši ih, Lilith je zadahtala, a Mabel joj se obratila: „Svakako smo ih uhvatili u najboljem trenutku.” Zatim se nasmijala. Dakle Mabel je znala za tu ekstazu koji Lilith nije, a htjela je. Lilith ju je poželjela upitati: „Kakav je to osjećaj?” Ali, uskoro će saznati. Bit će primorana osloboditi sve te žudnje koje je uglavnom doživjela samo u maštarijama, dugim sanjarijama kojima bi ispunjavala svoje dane kada je bila sama kod kuće. Sjedila bi i slikala te razmišljala: Sada muškarac kojeg ludo volim ušeta. Ušeta u sobu i kaže, „Daj da te skinem.” Moj me suprug nikada nije skinuo – skine se sam, uđe u postelju i ako me poželi, ugasi svjetla. Ali ovaj muškarac će ući i polagano me skinuti, komad po komad. To će mi dati mnogo vremena da ga osjetim, njegove ruke na sebi. Najprije će mi olabaviti remen, obuhvatiti struk objeručke i reći: „Kako predivan struk imaš, kako se izvija i kako je tanak.” Zatim će pomalo raskopčati moju bluzicu i ja ću osjećati njegovu ruku kako me otkopčava, dugme po dugme i malo pomalo mi dodiruje grudi sve dok ne iskoče iz bluzice, a on će ih obožavati i sisati mi bradavice poput djeteta, ozljeđujući me lagano sa zubima, a ja ću osjećati to puzanje preko svog cijelog tijela, sve napete mišiće kako se opuštaju i rastapaju me. Postaje nestrpljiv sa suknjom, kida je. Žudnja ga je obuzela. Neće ugaziti svjetlo. Požudno će me gledati, diviti mi se, štovati me, grijati mi tijelo svojim rukama, čekati dok se potpuno uzбудim, svakim dijelom svog tijela.

Je li to španjolska mušica počela djelovati? Ne, bila je sva slabašna jer se njena maštarija uvijek iznova ponavljala – ali, to je bilo sve. Ipak, prizor para iz automobila, njihovo stanje ekstaze, to je bilo nešto što je htjela doživjeti.

Kada je došla kući, suprug je čitao. Pogledao ju je i nestašno se nasmijao. Nije mu htjela priznati da tablete nisu djelovale. Bila je duboko razočarana u sebe. Kakva li je samo hladna žena, žena koju ništa ne može pobuditi – čak ni ono zbog čega je plemić u osamnaestom stoljeću vodio ljubav tri noći i tri dana bez prestanka. Kakvo li je ona čudovište! Čak ni njen suprug to ne smije znati. Smijao bi joj se. Na kraju bi potražio emotivniju ženu.

I tako se počela razodijevati pred njim, šetati amo-tamo polugola, češljati svoju kosu ispred ogledala. To joj inače nije bila praksa. Nije željela da on žudi za njom. Nije uživala u tome. To bi se obavilo na brzaka, reda radi, zbog njega. Za nju je to bila čista žrtva. Njegovo uzbuđenje i uživanje koje ona nije dijelila, za nju su bili poprilično odbojni. Osjećala se poput kurve koja je plaćena za to. Bila je bezosjećajna kurva koja mu u zamjenu za njegovu ljubav i posvećenost pruža svoje prazno tijelo, tijelo bez osjetila. Sramila se što joj je tijelo tako mrtvo.

Ali, kada se napokon uvukla u postelju, rekao joj je: „Ne mislim da je španjolska mušica dovoljno djelovala. Pospan sam. Probudi me ako...”

Lilith je pokušala zaspati, ali je cijelo vrijeme čekala da poludi od želje. Nakon sat vremena ustala se i otišla do kupaonice. Ponijela je bočicu sa sobom i uzela desetak tableta misleći da će to biti dovoljno. Zatim je čekala. Tijekom noći suprug se došuljao u njenu postelju. Ali bila je tako uska i suha *dolje* da je morala navlažiti njegov penis slinom.

Sljedećeg se jutra probudila u suzama. Muž ju je pitao što se događa. Rekla mu je istinu. Zatim se on nasmijao. „Ali Lilith, to je samo bila šala. To uopće nije bila španjolska mušica. Samo sam se našalio s tobom.”

Od tog trenutka Lilith je progonila misao da možda postoje umjetni načini kako da se uzbudi. Isprobala je sve načine za koje je čula. Pila je ogromne šalice čokolade s pozamašnom količinom vanilije. Jela je crveni luk. Njoj alkohol nije udarao u glavu poput drugih jer je bila oprezna od prve čaše. Nije se mogla opustiti.

Čula je za kuglice koje su se koristile kao afrodizijak u indijskim zemljama. Ali kako doći do njih? Gdje ih potražiti? Indijanke bi ih stavljale u spolovilo. Bile su sačinjene od veoma mekane gume s nježnom površinom nalik na kožu. Kada bi se gurnule u vulvu, prilagodile bi se njenom obliku, a zatim bi se pomicale skupa sa ženom, osjetljivo se oblikujući svakim

pokretom mišića, uzrokujući mnogo intenzivniji podražaj od penisa ili prsta. Lilith je poželjela imati jednu i držati je unutar sebe danonoćno.

5.5. Marianne

Marianne

Nazvat ću sebe madam kuće književne prostitucije, madam grupe gladnih pisaca koji su stvarali erotske tekstove za prodaju *kolekcionar*u. Ja sam prva počela pisati i svaki sam dan davala svoje radove mladoj ženi koja bi ih uredno pretipkala.

Ta mlada žena, Marianne, bila je slikarica i navečer bi tipkala kako bi zaradila za život. Imala je zlaćanu aureolu kose, plave oči, okruglo lice, čvrste i bujne grudi, ali radije bi skrivala svoje tjelesno bogatstvo nego ga isticala, maskirala ga pod bezobličnom boemskom odjećom, širokim jaknama, školskim suknjama, kabanicama. Došla je iz malog grada. Pročitala je Prousta, Krafft-Ebinga, Marxa, Freuda.

I naravno, imala je mnogo seksualnih avantura, ali takvih avantura u kojima tijelo zapravo ne sudjeluje. Obmanjivala je samu sebe. Mislila je da je iskusila seksualni život ako leži s muškarcima, miluje ih i pravi sve propisane pokrete.

Ali sve je to bilo površinski. Njeno je tijelo zapravo bilo tupo, neoblikovano, nezrelo. Ništa je nije duboko diralo. I dalje je bila djeвица. Mogla sam to osjetiti kada je ušla u sobu. Poput vojnika koji ne želi priznati da se boji, tako ni Marianne nije htjela priznati da je bila hladna i frigidna. Ali, išla je na psihoterapiju.

Nisam mogla, a da se ne zapitam kako će na nju utjecati moje erotske priče koje sam joj davala da ih pretipka. Uz intelektualnu hrabrost i znatiželju, u njoj je postojala i fizička stidljivost za koju se silno trudila ne razotkriti, a to sam slučajno otkrila kada sam saznala da se nikada nije sunčala gola i da ju je sama pomisao na to strašila.

Sjećanje koje ju je najviše proganjalo bila je večer s muškarcem koji je isprva nije privukao, a zatim ju je, u trenutku kada je odlazio iz njena ateljea, žestoko priljubio uza zid, podigao joj jednu nogu i ušao u nju. Najčudnije od svega je to što u tom trenutku ništa nije osjećala, ali kasnije bi postala vruća i nespokojna od same pomisli na taj prizor. Opustila bi noge i dala sve na svijetu samo da ponovno osjeti to golemo tijelo kako je pritišće, pribijajući je uza zid bez mogućnosti da pobjegne, a zatim uđe u nju.

Jednog je dana kasnila s donošenjem rukopisa. Otišla sam do njenog ateljea i pokucala na vrata. Nije bilo odgovora. Otvorila sam vrata. Marianne je vjerojatno otišla nešto obaviti.

Došla sam do pisaćeg stroja da provjerim kako ide rad i primijetila sam tekst koji nisam prepoznala. Pomislila sam da sam možda počela zaboravljati svoj rad. Ali to nije bilo moguće. To nije bio moj rad. Počela sam čitati. A onda sam shvatila.

Usred svog posla Marianne je osjetila poriv da opiše vlastita iskustva. Ovo je napisala: *„Postoje stvari koje čitate i koje vas čine svjesnima da ništa niste proživjeli, osjetili, iskusili. Sada vidim da je većina onoga što mi se dogodila bila klinička, anatomska. Ovdje su se genitalije dodirivale, ispreplitale, ali bez ikakvih iskri, razuzdanosti, osjetila. Kako mogu postići ovo? Kako da počnem osjećati – osjećati? Želim se zaljubiti u muškarca tako jako da me sam pogled na njega, iako je udaljen čitavu jednu četvrt od mene, protrese, probode, učini me slabom, da drhtim, omekšam i otopim se između nogu. Tako se želim zaljubiti, tako jako da od same pomisli na njega svršim.“*

Jutros, dok sam slikala, čula sam veoma nježno kucanje na vratima. Otvorila sam i tamo je stajao poprilično zgodan mladić, sramežljiv, posramljen, mladić koji mi se odmah svidio.

Ušetao je u atelje, nije razgledavao, oči su mu bile uperene u mene i kao da preklinje rekao je, „Prijatelj me poslao. Ti si slikarica; a ja bih želio jednu sliku. Pa se pitam ako bi... bi li mogla?“

Govor mu je bio zapetljan. Zacrvenio se. Pomislila sam da je poput žene.

Rekla sam mu: „Dođi i sjedni”, pomislila sam da će ga to opustiti. Zatim je primijetio moje slike. Bile su apstraktne. Obratio mi se, „Ali ti možeš naslikati i ljude, zar ne? ”

„Naravno da mogu.” Pokazala sam mu svoje crteže.

„Dojmljive su,” rekao je upadajući u trans dok se divio jednom od mojih crteža mišićavog sportaša.

„Želiš li svoj portret?”

„Pa, da – da i ne. Želim portret. Ali u isto vrijeme, neobičan je taj portret kojeg želim, ne znam hoćeš li...pristati.”

„Pristati na što?” Pitala sam ga.

„Pa,” napokon je to ispljunuo iz sebe, „Bi li mi napravila ovakav portret?” I podigao je portret golog sportaša.

Očekivao je nekakvu reakciju od mene. Toliko sam navikla na mušku golotinju u školi umjetnosti da sam se nasmijala njegovoj sramežljivosti. Nisam smatrala da postoji išta neobično u njegovu zahtjevu iako je bilo pomalo drugačije imati golog modela koji plaća umjetniku da ga naslika. To je jedino što sam primijetila i to sam mu rekla. U međuvremenu, s pravom promatranja koje slikari imaju, proučila sam njegove ljubičaste oči, glatke, zlačane, paperjaste dlake na rukama, uglađene dlake na vrhu njegovih ušiju. Donekle je izgledao poput fauna i odisao nejasnom ženstvenošću koja me je privukla.

Usprkos toj sramežljivosti, izgledao je zdravo i poprilično aristokratski. Ruke su mu bile mekane i gipke. Imao je dobro držanje. Pokazala sam mu popriličan profesionalan ushit koji ga je oduševio i ohrabrio.

Rekao je, „Želiš li da odmah započnemo? Imam nešto novca kod sebe. Sutra ti mogu donijeti ostatak.”

Prstom sam mu pokazala kutak sobe gdje se nalazio paravan koji je skrivao moju odjeću i umivaonik. Ali, okrenuo je svoje ljubičaste oči k meni i nevino rekao, „Mogu li se ovdje razodjenuti?”

Postalo mi je pomalo nelagodno, ali pristala sam. Okupirala sam se traženjem papira i ugljena, pomicanjem sjedalice, oštrenjem svog ugljena. Činilo mi se da je nenormalno spor s razodijevanjem i da je samo htio privući moju pažnju. Odrješito sam mu uputila pogled kao da ga počinjem proučavati, čvrsto držeći ugljen u ruci.

Razodijevao se s nevjerojatnom promišljenošću kao da se radi o odabranom zanimanju, ritualu. Jednom me pogledao ravno u oči i nasmijao se pokazujući svoje uredne, ravne zube, a koža mu je bila tako glatka da je uhvatila svjetlost koja je prolazila kroz veliki prozor i zadržala je poput kakve satenske tkanine.

Tog trenutka, oživio je ugljen u mojoj ruci i pomislila sam kakvo li će samo zadovoljstvo biti naslikati linije ovog mladića, gotovo kao da ga milujem. Skinuo je svoj kaput, majicu, cipele, čarape. Jedino su traperice ostale na njemu. Dok me još uvijek gledao držao ih je na isti način kao što bi striptizeta držala nabore svoje haljine. I dalje nisam mogla shvatiti taj zadovoljni sjaj koji mu je krasio lice.

Zatim se nagnuo, otkopčao remen i traperice su mu sklznule na pod. Stajao je potpuno gol ispred mene i to u najočiglednijem stanju seksualnog uzbuđenja. Kada sam to ugledala, nastupio je trenutak neizvjesnosti. Da sam prigovorila, izgubila bih zaradu koja mi je očajnički trebala.

Pokušala sam mu pročitati iz očiju. Doimalo se kao da mi žele poručiti: „Ne budi ljuta. Oprosti mi.”

I tako sam pokušala crtati. Bilo je to čudno iskustvo. Ako bih mu crtala glavu, vrat, ruke, sve bi bilo u redu. Čim bi očima vrludala preko ostatka njegova tijela mogla sam vidjeti učinak toga na njemu. Njegovo je spolovilo gotovo neprimjetno drhtalo. Bila sam gotovo u iskušenju da mu skiciram nabrekliu jednako smireno kao što sam mu skicirala i koljeno. Ali obrambena djeвица u meni bila je uznemirena. Pomislila sam kako moram pažljivo i polako crtati da vidim hoće li kriza proći ili će on svoje uzbuđenje iskaliti na meni. Ali ne, mladić se nije pomaknuo. Bio je očaran i zadovoljan. Jedino sam ja bila uznemirena a da čak nisam znala razlog tome.

Kada sam završila, mirno se odjenuo i doimao u potpunosti staloženo. Došetao je do mene, ljubazno mi stisnuo ruku i rekao: „Mogu li doći sutra u isto vrijeme?”

Tu se rukopis završio i Marianne je ušetala u atelje osmjehujući se.

„Zar nije to bila čudna avantura?” pitala me.

„Jest i voljela bih znati kako si se osjećala nakon što je on otišao.”

„Nakon toga,” priznala je, „bila sam uzbuđena cijeli dan, prisjećala se njegova tijela i njegova prekrasnog, ukrućenog penisa. Pogledala sam svoje crteže i jednom sam od njih dodala potpunu sliku tog slučaja. Mučila me želja. Ali muškarac poput njega samo želi da ga gledam.”

Mogla je to ostati samo avantura, ali Marianne je to značilo mnogo više. Vidjela sam kako postaje opsjednuta mladićem. Drugi je susret udvostručio dojam prvog susreta. Nisu ni riječ prozborili. Marianne nije otkrila emocije. Nije priznavao stanje užitka u koje ga je uronilo njeno detaljno promatranje njegova tijela. Svaki dan nakon toga otkrivala je sve veća čuda. Svaki detalj njegova tijela bio je savršen. Kada bi on barem pokazao imalo zanimanja za detalje nje, ali nije. A Marianne je mršavjela i propadala od nezadovoljene želje.

Na nju je utjecalo i neprestano prepisivanje tuđih avantura jer bi sada svatko iz naše grupe tko je pisao, davao rukopis njoj jer joj se moglo vjerovati. Svaku večer, mala Marianne s

bujnim, zrelim grudima, pognuta nad pisaćim strojem tipkala je gorljive riječi o nasilnim fizičkim zbivanjima. Određene činjenice utjecale su na nju više o drugih.

Voljela je nasilje. Zato je situacija s mladićem bila toliko nemoguća za nju. Nije mogla vjerovati da je on u stanju fizičke uzbuđenosti i tako očigledno uživa u samoj činjenici da su njene oči uperene u njega kao da ga miluju.

Što je on bio pasivniji i suzdržaniji, to je ona željela biti agresivnija prema njemu. Sanjala je o tome da ga podredi svojoj volji, ali kako možeš podrediti muškarca nečijoj volji? S obzirom na to da ga samo svojim prisustvom nije uspijevala dovesti u iskušenje, kako bi ga mogla natjerati da je poželi?

Željela je da on utone u san kako bi ga imala priliku milovati i da je on onda uzme dok je napola svjestan i napola u snu. Ili da uđe u atelje dok se ona odijeva i da ga sami pogled na njeno tijelo uzbuđi.

Jednom dok ga je čekala, pokušala je s ostavljanjem odškrinutih vrata, ali on je odvratio pogled i uzeo knjigu.

Bilo ga je nemoguće uzbuditi osim gledajući ga. I sada je Marianne bila luda od želje za njim. Crtež se primicao kraju. Znala je svaki dio njegova tijela, boju kože, tako zlaćanu i svijetlu, svaki oblik njegova mišića, a najviše od svega njegov ukrućeni ud, tako gladak, ulašten, nabrekao, primamljiv.

Prišla mu je kako bi pored njega postavila komad bijelog papira koji je bacao još bjelji odsjaj ili više sjena na njegovo tijelo. Zatim je napokon potpuno izgubila kontrolu i pala na koljena ispred njegova ukrućena penisa. Nije ga dotakla, samo ga je gledala i promrmljala, „Kako je predivan!”

To ga je očigledno uzбудilo. Njegov je penis postajao sve krući od zadovoljstva. Klečala je veoma blizu njega – bio joj je nadomak usta – ali ponovno je samo izustila „Kako je predivan!”

S obzirom na to da se on nije pomaknuo, ona je prišla bliže, usne su joj se blago rastvorile i nježno, veoma nježno jezikom je taknula vrh glavića. On se nije izmaknuo. I dalje je promatrao njeno lice kako palucavim jezikom drži vrh glavića.

Nježno ga je lizala, nježno poput mace, a zatim je usisala mali dio u usta i pritisnula ga usnama. Titrao je.

Suzdržala se od toga da ide korak dalje jer se bojala odbijanja. Kada je stala, nije je potaknuo da nastavi. Doimao se zadovoljnim. Marianne je osjetila da je to sve što bi ona mogla tražiti od njega. Ustala se i vratila na posao. Unutar nje vladao je kaos. Nasilne scene prolazile su joj glavom. Prisjećala se filmova koje je za peni jednom pogledala u Parizu; likova koji se valjaju u travi, ruku koje se isprepliću, bijelih hlača koje otkopčavaju željne ruke, milovanja, još milovanja, zadovoljstva zbog kojeg su se tijela izvijala i uvijala, zadovoljstva koje je teklo njihovim kožama poput vode zbog koje bi se uvili poput vala zadovoljstva koje bi zahvatilo njihove trbuhe ili kukove ili bi se penjalo uz kralježnicu ili silazila niz noge.

Ali kontrolirala se zbog intuitivnog znanja koje žena posjeduje o ukusima muškarca kojeg želi. Ostao je zadivljen, ukrućena penisa, tijela koje bi povremeno pomalo zadrhtalo kao da je zadovoljstvo strujalo njime od sjećanja na Mariannine rastvorene usne kako dodiruju gladak penis.

Dan nakon ovog događaja, Marianne je ponovila svoju pobožnu pozu i ekstazu od divote njegova penisa. Ponovno je kleknula i molila se ovom neobičnom falusu koji je samo zahtijevao divljenje. Ponovno ga je lizala tako uredno i živahno, odašiljući trnce zadovoljstva od penisa pa sve kroz njegovo tijelo, ponovno ga je ljubila, obuhvaćajući ga usnama kao da je neka slasna

voćka pa je on ponovno zadrhtao. Na njeno čuđenje, kapljica mliječnobijele, slankaste izlučevine rastopila joj se u ustima, prethodnica želje, pa je ona povećala pritisak i pokrete svog jezika.

Kada je vidjela da se potpuno rasplinuo od užitka, zastala je, sluteći da bi možda mogao učiniti gestu prema samozadovoljenju, ako ga ona sada liši zadovoljstva. Isprva nije napravio nikakav pokret. Spolovilo mu je podrhtavalo, mučila ga je žudnja, a onda se odjednom začudila kada je vidjela njegovu ruku kako mu se kreće prema penisu kao da će zadovoljiti sam sebe.

Marianne je bila sve očajnija. Odgurnula mu je ruku, ponovno gurnula njegov penis u usta i objeručke ga obuhvatila, milovala i gutala sve dok nije svršio.

Nagnuo se od zahvalnosti i nježnosti te promrmljao, „Ti si prva žena, prva žena, prva žena...”

Fred se preselio u atelje. Ali, kao što je Marianne objasnila, nije puno napredovao od prihvaćanja njenih dodira. Ležali su goli u postelji i Fred se ponašao kao da ona uopće nema spolovilo.

On je primao njene počasti, bjesomučno, ali Marianne je ostala bez zadovoljenih žudnji. Sve što bi on učinio bilo je da stavi svoje ruke između njenih nogu. Dok ga je ona milovala svojim usnama, njegove bi ruke rastvorile njezinu vulvu poput kakva cvijeta i tražile bi tučak. Kada bi osjetio njene kontrakcije, voljko je dražio pulsirajući otvor. Marianne je bila u stanju odgovoriti na to, ali nekako to ne bi zadovoljilo njenu glad za njegovim tijelom, za njegovim udom i žudjela je da je on u potpunosti zaposjedne, da uđe u nju.

Palo joj je napamet da mu pokaže rukopise koje je pretipkavala. Pomislila je da bi ga to moglo potaknuti. Zajedno su ležali na postelji i čitali ih. On ih je čitao naglas, s užitkom. Zadržao se nad opisima. Čitao je i ponovno čitao, i opet se razodijevao i pokazivao, ali bez obzira na jačinu njegove napaljenosti nikad ne bi napravio korak dalje od toga.

Marianne mu je rekla da pođe na psihoanalizu. Ispričala mu je koliko je nju oslobodila analiza. Slušao ju je sa zanimanjem, ali se opirao toj ideji. Poticala ga je da i on počne pisati, da ispolji svoja iskustva.

Na prvu je bio sramežljiv, osjećao se posramljeno. Zatim je, gotovo potajno, počeo pisati, skrivajući stranice od nje kada bi ušetala u sobu, koristeći se istrošenom olovkom, pišući kao da je riječ o priznanju zločina. Slučajno je pročitala što je napisao. Hitno mu je trebao novac. Založio je svoju pisaću mašinu, zimski kaput, sat i nije imao ništa više za založiti.

Nije mogao dopustiti da ga Marianne uzdržava. Ionako su joj oči bile umorne od tipkanja, radila je do kasno u noć i nikad nije zarađivala više nego što je bilo potrebno za stanarinu i veoma male zalihe hrane. Stoga je otišao kolekcionar u kojem je Marianne dostavljala rukopise i ponudio mu svoj rukopis na prodaju, ispričavajući se što je pisan rukom. Kolekcionar, koji ga je teško čitao, naivno ga je proslijedio Marianne da ga pretipka.

I tako se Marianne našla s rukopisom svog ljubavnika u rukama. Pohlepno je čitala prije pretipkavanja, nesposobna kontrolirati svoju znatiželju, u potrazi za tajnom njegove pasivnosti. Ovo je pročitala: Većinu vremena seksualni život je tajna. Svi se trude da bude tako. Čak si ni najbolji prijatelji ne govore pikanterije iz seksualnog života. Ovdje s Marianne živim u čudnoj atmosferi. Mi pričamo, čitamo i pišemo o seksualnom životu. Sjećam se jednog slučaja na koji sam u potpunosti zaboravio. Dogodilo se to kada sam imao petnaest godina i dok sam još uvijek bio seksualno nevin. Moja obitelj iznajmila je stan u Parizu koji je imao mnogo balkona i balkonskih vrata. Preko ljeta bih po svojoj sobi hodao gol. Jednom, dok sam tako hodao, vrata su bila otvorena pa sam primijetio ženu koja me promatrala s druge strane ulice.

Sjedila je na svom balkonu i bez imalo srama me gledala, a mene je nešto navelo da se pretvaram kako je uopće ne vidim. Bojao sam se da će otići ako sazna da sam svjestan njenih pogleda.

Osjetio sam nevjerojatno zadovoljstvo zbog toga što me gledala. Prešetavao bih se ili bih ležao na postelji. Nikada se nije micala. Ponavljali smo ovu scenu svaki dan tjedan dana, ali treći dan sam imao erekciju.

Može li ona ovo vidjeti preko puta ceste, može li vidjeti? Počeo sam se dirati, osjećajući kako pažljivo promatra svaki moj korak. Preplavilo me predivno uzbuđenje. S mjesta odakle sam ležao vidio sam njen bujan oblik. Gledajući ravno u nju, igrao sam se sa svojim penisom sve dok se nisam toliko uzbudio da sam svršio.

Žena me u ni jednom trenutku nije prestala gledati. Hoće li mi dati znak? Je li se ona uzбудila dok je gledala mene? Ma, sigurno jest. Sutradan sam sa strepnjom čekao da se pojavi. Došla je u isto vrijeme, sjela na balkon i gledala ravno prema meni. S te udaljenosti nisam mogao razaznati gleda li me ili ne. Ponovno sam legao na postelju.

Iako smo bili susjedi, nismo se pokušali naći na ulici. Sve čega se sjećam bilo je zadovoljstvo koje proizašlo iz toga, zadovoljstvo kojemu nije bilo ravna. Pri samom prisjećanju tih scena, uzbudim se. Marianne mi pruža donekle isto zadovoljstvo. Sviđa mi se taj gladan pogled koji mi upućuje, kako mi se divi, kako me štuje.

Kada je Marianne pročitala to, osjetila je da nikada neće nadići njegovu pasivnost. Malo je plakala jer se osjećala izdanom ženom. Ipak, voljela ga je. Bio je osjećajan, nježan, obziran. Nikada je nije povrijedio. Nije bio naročito zaštitnički nastrojen, ali bio joj je poput brata i prilagođavao se njenom raspoloženju. Ponašao se prema njoj kao prema umjetniku u obitelji, poštovao je njeno slikanje, nosio joj platna i želio joj je biti od koristi.

Ona je bila asistentica u jednoj slikarskoj školi. Volio ju je pratiti tamo ujutro pod izlikom da joj nosi boje. Ali, ubrzo je Marianne shvatila da ima druge namjere. Strastveno je bio zainteresiran za modele. Ne za njih osobno već za njihovo iskustvo u poziranju. On je želio biti model.

Na to se Marianne pobunila. Da on nije osjećao seksualno zadovoljstvo od pogleda, ona možda ne bi marila za to. Ali znajući to, osjećala je kao da se nudi cijeloj grupi studenata. Nije se mogla nositi s tom mišlju. Usprotivila mu se.

Ali bio je opsjednut s tom idejom i naposljetku je prihvaćen kao model. Tog dana Marianne je odbila otići na sat. Ostala je kod kuće i plakala poput kakve ljubomorne žene koja zna da je njen partner s drugom.

Podivljala je. Potrgala je njegove crteže kao da želi otrgnuti njegovu sliku iz svojih očiju, sliku njegova zlaćana, glatka, savršena tijela. Sve i da su studenti ravnodušni prema modelima znala je da on reagira na njihove poglede i Marianne to jednostavno nije mogla podnijeti.

Zbog toga su se počeli udaljavati. Doimalo se da je on, što mu je ona više zadovoljstva pružala, sve više podlijegao svom poroku i nezasitno ga tražio.

Ubrzo su se potpuno otuđili. Tako je Marianne opet ostala sama pretipkavajući našu erotiku.

5.6. Manuel

Manuel

Manuel je razvio neobičan oblik zabave zbog koje ga je rodbina odbacila pa je živio kao boem na Montparnasseu. Kada ne bi bio opsjednut svojim erotskim potrebama, bio je astrolog, izniman kuhar, iskusan govornik i izvrsno društvo za kafiće. Ali, nijedno od tih zanimanja nije mu moglo skrenuti pažnju s njegovih opsesija. Prije ili poslije, Manuel bi raskopčao hlače i izvadio svog poprilično zastrašujućeg *prijatelja*.

Što više ljudi, to bolje. Što uglađenija zabava, to bolje. Ako bi bio među slikarima i modelima, strpio bi se dok bi svi postali pripiti i veseli, a zatim bi se skinuo do gola. Njegovo asketsko lice, sanjive, poetične oči i mršavo redovničko tijelo bili su u tolikom neskladu s

njegovim ponašanjem da bi zapanjio sveprisutne. Ako bi se okrenuli od njega, ne bi osjetio zadovoljstvo. Ako bi mu uputili ijedan pogled, pao bi u trans, lice bi mu postalo ekstatično, a ubrzo bi se valjao po podu u krizi orgazma.

Žene bi obično bježale od njega. Morao ih je preklinjati da ostanu pa bi pribjegavao raznoraznim trikovima. Pozirao bi poput modela i tražio poslove u ženskim ateljeima. Muškarci bi ga izbacivali na ulicu zbog stanja koje bi nastalo zbog pogleda ženskih studentica.

Kada bi ga pozvali na zabavu, prvo bi nastojao s nekom ženom ostati nasamo, bilo u praznoj sobi ili na balkonu. Zatim bi skinuo hlače. Ako bi žena bila zainteresirana, preplavila bi ga ekstaza. U suprotnom, otrčao bi od nje, s erekcijom, pa bi se vratio na zabavu i stajao tamo, nadajući se da će izazvati znatiželju. Nije to bio lijep prizor, već krajnje neprikladan. S obzirom na to da njegovo spolovilo nikako nije izgledao kao da pripada tom strogom, religioznom licu i tijelu, doimao se još istaknutijim – u toj podvojenosti.

Na kraju je našao suprugu siromašnog književnog agenta koji je umirao od gladi i pretjeranog rada, s kojim je postigao sljedeći dogovor. Dolazio bi ujutro i umjesto nje obavljao sve njezine kućanske poslove, prao joj suđe, meo atelje, obavljao kupovinu, ali pod uvjetom da joj se, kada sve to obavi, može izložiti gol. U ovom slučaju, zahtijevao je svu njenu pažnju. Želio je da ga promatra dok otpušta remen, otkopčava hlače, povlači ih nadolje. Nije nosio donje rublje. Izvadio bi penis i protresao ga poput osobe koja mjerka neku vrijednu stvar. Ona je morala stajati kraj njega i gledati svaki njegov pokret. Morala je gledati njegov penis kao da gleda u hranu koju voli.

Ova je žena razvila umijeće kako da ga u potpunosti zadovolji. Zadubila bi se u penis i rekla, „Imaš predivan penis, najveći koji sam vidjela na Montparnasseu. Tako je gladak i krut. Prekrasan je.”

Dok je to govorila, Manuel bi pred njenim očima tresao svoj penis poput ćupa sa zlatom i usta bi mu počela sliniti. Divio se samom sebi. Dok su se oboje saginjali nad njim da mu se dive, njegov bi užitak postao toliko intenzivan da bi zatvorio oči i obuzela bi ga drhtavica od glave do pete, još uvijek držeći svoj penis i tresući ga ispred njezina lica. Tada bi se drhtanje pretvorilo u valovitost i on bi pao na pod i sklupčao se u klupko dok je svršavao, ponekad i po vlastitom licu.

Često je stajao na mračnim uglovima ulica, gol ispod kaputa, a ako bi prošla neka žena, otvorio bi svoj kaput i tresao penisom prema njoj. Ali to je bilo opasno i policija je takvo ponašanje prilično strogo kažnjavala. Još je češće volio ući u prazan kupe vlaka, otkopčati dva gumba i zavaliti se kao da je pijan ili spava, dok mu je penis malo stršao kroz otvor. Ljudi bi ulazili na sljedećoj stanici. Da je imao sreće, možda bi žena sjela nasuprot i buljila u njega. Kako je izgledao pijano, obično ga nitko nije pokušavao probuditi. Ponekad bi ga netko od muškaraca ljutito probudio i rekao mu da se zakopča. Žene se nisu bunile. Ako bi ušla učiteljica s učenicama, onda je bio u raj. Imao bi erekciju, i na kraju bi situacija postala toliko nepodnošljiva, da bi žena i njene djevojčice otišle iz kupea.

Jednog dana Manuel je pronašao svoju blizanku u ovom obliku uživanja. Sjeo je u kupe, sam, i pretvarao se da je zaspao kad je ušla žena i sjela nasuprot njega. Bila je prilično zrela prostitutka, što je mogao vidjeti po napadno našminkanim očima, gusto napudranom licu, podočnjacima ispod očiju, pretjerano nakovrčanoj kosi, iznošenim cipelama, koketnoj visokoj haljini i šeširu.

Promatrao ju je kroz poluzatvorene oči. Bacila je pogled na njegove djelomično otvorene hlače i zatim ponovno pogledala. I ona se zavalila i činilo se da je zaspala, sa široko raširenim nogama. Kad je vlak krenuo, potpuno je podigla suknju. Ispod je bila gola. Raširila je noge i razotkrila se gledajući Manuelov penis koji se ukrućivao i nazirao kroz hlače i koji je konačno potpuno stršao. Sjedili su jedno ispred drugoga i zurili. Manuel se bojao da će se žena

pomaknuti i pokušati uhvatiti njegov penis, što uopće nije bilo ono što je želio. Ali ne, bila je ovisna o istom pasivnom užitku. Znala je da gleda njenu vulvu, ispod vrlo crnih i čupavih dlaka pa su konačno su otvorili oči i nasmiješili se jedno drugome. Ulazio je u svoje ekstatično stanje, ali imao je vremena primijetiti da je i ona sama u stanju zadovoljstva. Mogao je vidjeti kako se sjajna vlaga pojavljuje na usminama spolovila. Gotovo se neprimjetno pomicala amo-tamo, kao da se ljulja u snu. Tijelo mu je počelo drhtati od sladostrasnog zadovoljstva. Zatim je masturbirala pred njim, cijelo vrijeme se smiješeći. Manuel je oženio ovu ženu, koja ga nikada nije pokušavala posjedovati kao druge žene.

6. Conclusion

Sexuality has existed since the dawn of time as a natural aspect of human and animal existence. Throughout history, the topic of sexuality has gone through various phases, from complete societal openness to absolute and punishable censorship. Yet, it always found ways to penetrate through the cracks of conventional society. Often, this was achieved through the influence and advocacy of artists who elevated art primarily as abstraction to delve into 'sensitive' subjects. Within the realm of literature, erotic literature made its debut relatively late in the world of publication, within a society striving to liberate itself from imposed boundaries that, in truth, restrained the very essence of human nature – sexuality. Erotic literature, often compared to pornography due to socio-political circumstances and laws, has historically and still continues to face the scrutiny of publishing censorship. In the past, to avoid legal consequences, publishing houses would often claim that an obsession with sex was morally questionable. Simultaneously, they encouraged readers to explore themselves and their desires through this kind of literature. Of course, the extent to which a text is considered erotic or pornographic determines whether it crosses the line, with erotics relying on the unspoken, the elements that arouse excitement. In contrast, pornography is direct, clear, and explicit, leaving no room for anticipation and growth towards climax.

Anaïs Nin is an exceptional author who was not only avant-garde for her time but remains so even in modern and conservative cultures worldwide. Moreover, what is considered erotic in some countries today may be pure pornography in others, and vice versa. What sets her apart from other authors of erotics is the poetic nature of her expression, through which she, in her unique way, attempted to 'censor' texts by introducing emotions, sensuality, and figurative language. She also managed to enter a domain that was previously reserved for male audiences by balancing raw erotic scenes with typically feminine phrases of ecstasy, delight, and even romance.

The influence of the collector on Nin's literary style is intriguing, as it can draw a parallel between this influence and the censoring influence of politics on society, publishing houses on authors, and so on. While the collector seeks explicitness in Nin's work, which does not abound with such expressions, societal and political norms always seek ways to establish any form of implicit censorship. Translating erotica is closely linked to this theme due to the potential ideological constraints imposed by publishing houses. However, erotic texts should not be viewed solely through the lens of sexuality and the characteristics that make them taboo. Translating erotic literature goes beyond being faithful to the original. In the context of these stories, it was essential to highlight the peculiarities of Nin's literary style, which in some ways serves as a manifest of feminism and selfhood.

The challenges of translating Nin's erotic literature extend to various areas, with the most interesting situation being the inability to find suitable erotic equivalents in the context of genitalia. Although there were not many directly explicit terms, Nin masked sexual concepts with more neutral or biological terms and metaphors. In the target text, in the Croatian language, the issue of the impossibility of finding adequately good erotic equivalents arose because they always seemed either too scientific or too vulgar. Since the key is how they 'feel,' the question arises as to who determines these boundaries and whether they are unconsciously or consciously ingrained in the translator's mind. It could be said that these boundaries are shaped by political, historical, and social influences that have molded our language and perspectives, filtering them to the core and ultimately affecting the translator's ideology, regardless of their resistance.

To faithfully convey Nin's poetic writing style, characterized by altered sentence structures, figurative language, and comparisons of genitalia with flora and fauna, the translation strategies remained the same. Metaphors, metonymies, retaining long and syntactically altered sentences, and adding archaisms were all characteristics of Nin's literary style which were used in translation too. This kind of translation in the target culture raises

another question: is *Delta of Venus* outdated for the modern era, or have we become a society that wants everything, immediately, and now? In terms of style, one could argue that due to the use of poetry and metaphors, it may seem outdated, carrying a hint of the past. However, Nin also belonged to a distant past, and even then, she had a very open mind and a modern approach to scandalous topics.

For the modern reader, it is comforting to know that they are holding an erotic piece of literary work that stylistically feels like it was written well before its time, even before our time, with such a strong, open-minded approach to sexuality and current topics. Today, in the digital age, access to erotic and pornographic materials is at our fingertips. However, this also has its drawbacks because absolute freedom today is never truly absolute, given the rapidly advancing digital restrictions. One thing is certain: the contemporary times we live in have found contemporary ways to censor contemporary content.

6. Bibliographic references

- Barthes, Roland. *The Pleasure of the Text*. Translated by Richard Miller. Straus and Giroux, Inc., 1975.
- Bauer, Heike. *Sexology and Translation: Cultural and Scientific Encounters Across the Modern World*. Temple University Press, 2015.
- Boulanger, Pier-Pascale. “La sémiologie du texte érotique.” *Recherches sémiotiques* 29.2 (2009): 99-113.
- Campbell, Margaret S. *Perspectives on Pornography and Erotica: Nudes, Prudes and Attitudes*. 2012. Concordia University, PhD dissertation.
- Cryle, P. M. “‘Erotic Literature’: a First Essay in Improper Thematics.” *French Forum*, vol. 13, no. 1, 1988, pp. 83–96. *JSTOR*, <https://www.jstor.org/stable/40551430>. Accessed 20 Sept. 2023.
- Collins English Dictionary. “Tête-à-tête.” *Collins Online Dictionary*, HarperCollins Publishers, 2023. Accessed 21 Sept 2023. <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/tete-a-tete>
- Darling, Richard L. “Censorship—An Old Story.” *Elementary English*, vol. 51, no. 5, 1974, pp. 691–96. *JSTOR*, <http://www.jstor.org/stable/41388404>. Accessed 15 Sept. 2023.
- Di Folco, Philippe. *Dictionnaire de la pornographie*. Presse Universitaires de France, 2005.
- Encyclopædia Britannica, “Anaïs Nin.” *Encyclopædia Britannica*, inc., 4 Aug. 2023, <https://www.britannica.com/biography/Anais-Nin>. Accessed 19 Sept. 2023.
- Foucault, Michel. *The History of Sexuality: Vol.1: An Introduction*. Translated by Robert Hurley, Pantheon Books, 1978.
- . *The Use of Pleasure: Volume 2 of The History of Sexuality*. Translated by Robert Hurley, Vintage Books, 1985.

- Gertzman, Jay A. *Bookleggers and Smuthounds: The Trade in Erotica, 1920 – 1940*. University of Pennsylvania Press, 1999.
- Hunt, Lynn Avery. *The Invention of Pornography*. Zone Books, 1993.
- Kaminski, Johannes D. *Erotic Literature in Adaptation and Translation*. Legenda, 2018.
- Kearney, Patrick J. *A History of Erotic Literature*. Macmillan, 1982.
- Lefevere, André. *Translation, Rewriting and the Manipulation of Literary Fame*. Routledge, 1992.
- Loth, David. *The Erotic in Literature*. Julian Messner, Inc., 1961.
- Moulton, Ian Frederick. *Before Pornography: Erotic Writing in Early Modern England*. USA. Oxford University Press, 2000.
- Müller, Beate. “Censorship and Cultural Regulation: Mapping the Territory.” *Censorship & Cultural Regulation in the Modern Age*. Brill, 2004. pp. 1-31.
- Nalbantian, Suzanne. *Anaïs Nin: Literary Perspectives*. Palgrave Macmillan, 1997.
- Nin, Anaïs. *Delta of Venus*. Black Dog & Leventhal Publishers, 2006.
- . *The Diary of Anaïs Nin, Volume 3: 1939 – 1944*. Harcourt Brace Jovanovich, cop., 1969.
- Phillips, John. *Forbidden Fictions: Pornography and Censorship in Twentieth-Century French Literature*. Pluto Press, 1999.
- Rippl, Gabriele. “33. Anaïs Nin: The Diary of Anaïs Nin (1931–1974)”. *Handbook of Autobiography / Autofiction*, edited by Martina Wagner-Egelhaaf, Berlin, Boston: De Gruyter, 2019, pp. 1750-1761. <https://doi.org/10.1515/9783110279818-144>. Accessed 17 Sept. 2023.
- Potter, Rachel. *Literary Censorship and Experiment, 1900 – 1940*. Oxford University Press, 2013.
- Santaemilia, José. “The Translation of Sex-Related Language: The Danger (s) of Self-Censorship (s) 1.” *TTR* 21.2 (2008): 221-252.

Steiner, George. *After Babel: Aspects of Language and Translation*. Oxford University Press, 1977.

Susan Sontag, 'The World as India', in *At The Same Time* (London: Penguin, 2008), pp. 156–79

Toledano, Carmen. *La traducción de la obscenidad.*, La Página Ediciones, 2003.

Venuti, Lawrence. *The Translator's Invisibility*. Routledge, 1995.

West, Kevin. "Translating the Body: Towards an Erotics of Translation." *Translation and Literature* 19.1 (2010): 1-25.

Summary

Erotic Literature in Translation: Anaïs Nin's *Delta of Venus*

This thesis explores the translation of erotic literature through a case study of Anaïs Nin's six short stories from the collection, *Delta of Venus*. The focus is on the author's need to adapt her writing style in response to the demands of a collector who sought raw and explicit narratives. This paper examines Nin's experience, the reasons why she began writing this collection in the first place, such as her financial incentives, and her poetic literary style that she had to adapt in order to meet the collector's demands. Therefore, this research aims to compare and contrast the author's adaptation with the censorship faced by translated and written literary works. The thesis also delves into the theory of literary translation, specifically within the context of erotic literature, as well as the complex questions and problems associated with culture, censorship and ideology. Furthermore, it examines the ideologies and standpoints of translators when faced with works that may contradict their personal beliefs.

Key words: erotic literature, literary translation, taboo, censorship, ideology, literary style, Anaïs Nin

Sažetak

Erotska književnost u prijevodu: *Delta Venere* Anaïs Nin

Ovaj diplomski rad bavi se prijevodom erotske književnosti kroz analizu šest kratkih priča Anaïs Nin iz zbirke *Delta of Venus*. Fokus rada je na potrebi autorice da prilagodi svoj poetičan stil pisanja kao odgovor na zahtjeve kolekcionara koji je tražio sirove i eksplicitne narative. Ovaj rad istražuje Ninino iskustvo, razloge zbog kojih je započela s pisanjem ove zbirke erotskih kratkih priča te njen poetičan književni stil koji je morala prilagoditi kako bi udovoljila zahtjevima kolekcionara. Štoviše, ovo istraživanje ima za cilj usporediti i kontrastirati Nininu adaptaciju s cenzurom s kojom se suočavaju prevedena i pisana književna djela. Ovaj rad također istražuje teoriju književnog prijevoda, posebno u kontekstu erotske književnosti, te kompleksna pitanja i problematiku povezanu s kulturom, cenzurom i ideologijom. Naposljetku, istražuje ideologije i stajališta prevoditelja kada se suoče s djelima koja mogu proturječiti njihovim osobnim uvjerenjima.

Ključne riječi: erotska književnost, književni prijevod, tabu, cenzura, ideologija, književni stil, Anaïs Nin